

כיוון

כל טרופ שהוא לא אתה

ויקטוריה לוין

ויקטוריה ליון

נל מדופ שדוא לא אתה

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ויקטוריה לוין
כל טרופ שהוא לא אתה

Victoria Lavine
ANY TROPE BUT YOU

Copyright © 2025 by Victoria Lavine
Published by arrangement with InkWell Management, LLC, New York
Hebrew Language Copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: שחר אדר
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: שירלי וייסמן בן יוסף
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2026

מסת"ב 978-965-7831-991 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לג'יימס.

מעברו השני של הסיפורים שאנחנו חולקים, אתה החלק
המשלים של תומך הספרים שלי.

לחברותיי שורדות סרטן השד, טרום-שורדות הסרטן
והלוחמות בסרטן.
זאת תופעה נדירה ויפהפייה לגלות בדיוק עד כמה אתן
חזקות. הספר הזה מוקדש גם לכן.

מרגו

אני עומדת בסמוך לרגלי המיטה שלי, מרכינה את מבטי אל שתי החולצות שהנחתי עליה ותוהה איזו מהן תגרום לי להיראות פחות שקרנית. החולצה הוורודה עם השכבות ועיטורי השושנים לגמרי משדרת אנרגיה של סופרת רומנים רומנטיים בעלת לב עדין (שזאת בדיוק התדמית שאני מכוונת אליה), אבל ייתכן שהיא קצת מוגזמת? החולצה השנייה (חולצה לבנה ומגוהצת, ללא שרוולים) נועזת יותר, אבל האם היא נועזת מדי? האם הקוראות שלי יעיפו מבט בקו הצווארון הגבוה בהגזמה ויקלטו עליי שאני מסתירה משהו?

פתאום אני קולטת שבוודאי גם במוחו של רוצח סדרתי המתכוונן לעלות אל דוכן העדים חולפות מחשבות דומות. רק שבמקרה שלי, חבר המושבעים יורכב ממאות מהקוראות המסורות ביותר שלי, ובמקום שימוע בבית משפט, אנסה להעמיד פני תמימה באירוע לקידום מכירת הספר האחרון שכתבתי, שיועבר בשידור חי באינטרנט. אירוע שמתחיל בעוד – אני מציצה בשעון המעורר שלי – שתים-עשרה דקות. לעזאזל.

אני משלבת את זרועותיי על גבי החזייה שלי, בניסיון נואש להרגיע את עצמי. לאחר שפרסמתי שישה רומנים שקידמתי במסעות קידומי מכירות ברחבי המדינה, הייתן מניחות שכל העניין הזה של לחיות בשקר כבר היה בא לי בטבעיות. או שלפחות אהיה מסוגלת לבחור חולצה. אבל בהתחשב בזיעה שמתחת לשדיים שלי, כנראה שהייתן טועות. מפני שאף על פי שאני מאכלסת את גופה של הסופרת מרגו

בראדלי המככבת ברשימת רבי המכר של 'הניו יורק טיימס' (תואר שבו אשת יחסי הציבור שלי מתעקשת שכל מראיין, מנחה בפודקאסט ובריסטה תמים בסטארבקס יפנה אליי), אני חיה בפרדוקס של שהמעריצות שלי איכשהו יגלו את האמת עליי. שמאחורי החזות של טרופים רומנטיים וסצנות הסקס המסתיימות בשלוש אורגזמות שאני מוכרת למרבה במחיר כאילו שמדובר בתרופת פלא, אני מיואשת מאהבה יותר מכוכבת לשעבר בתוכנית 'הרווקה' הנמצאת בעיצומו של תהליך גירושין.

אני יודעת שאתן בוודאי חושבות לעצמכן: איך היא מסוגלת לכתוב רומנים רומנטיים אם היא מאמינה שאהבה היא תרמית הפירמידה של השטן? ועל כך אענה: לא תמיד הייתי כל כך חכמה ויודעת-כול. לא, לא. פעם, בשלהי שנות העשרים שלי, חוויתי את הכימיה מהסוג שמפיל אותך מהרגליים, שאת לא מצליחה להפסיק לבהות באמות הזרוע שלו ושמוחה כל זכר לחשיבה הגיונית. חשבתי שמצאתי אהבה באותו קוקטייל משכר של אנדורפינים ותשוקה, הקשור באופן מסוכן אל הקשר האנושי השברירי יותר מכול – אמון. אני מכירה את התחושה של טבעת אירוסים עם 2.3 קראט המחליקה על האצבע שלי. רצה הגורל, ואני מכירה גם את התחושה של הטבעת הזאת מחליקה חזרה מהאצבע הזאת לתמיד. את הדרך שבה הרגשות המשכרים האלה באופן בלתי נמנע מתלקחים מניצוץ של אמת ומתפוצצים, מתרסקים לאדמה באש יוקדת של כאב ואימה.

אני מגזימה? לא בטוח. שמתי לב שרוב האנשים שהגיעו לשנות השלושים של חייהם חוו לפחות פרידה אחת שבעקבותיה התקיימו על דגני בוקר מסוכרים יבשים, מפני שהם היו טרודים בהתמוטטות הנפשית שלהם מכדי להוסיף חלב לקערה. רצה הגורל ואני גם יודעת שלעיתים קרובות הנשים שליבן נשבר מחפשות נחמה ובריחה דרך תעשיית הרומנים הרומנטיים שמגלגלת מיליוני דולרים מדי שנה. איך אני יודעת? מפני שהייתי אחת מהן. למדתי בדרך הקשה שבעולם העגמומי הזה של החלקה-שמאלה, רומנים רומנטיים מפיחים במיואשים רוח תקווה. הם משכנעים אותך שרופא רגיש, דובר מספר שפות ושרירי בטירוף בשם האנטר רק מחכה להיכנס

לחיים שלך בסערה, מוכן לצחוק איתך על כל היצורים שיצאת איתם תוך כדי שהוא מתכרבל איתך לאחר האורגזמה המשותפת הלילית שלכם.

אלא אם כן אתן אני, כמובן, והניסיון המר שלכן לימד אתכן שד"ר האנטר לא מגיע. אז במקום זאת, אתן משתמשות בשאריות הדהויות של התקוות והחלומות הישנים שלכן כדי לכתוב את הרומנים הרומנטיים האלו, שכבר לא מספקים לכן נחמה, אבל עדיין מאפשרים לכן לשלם את החשבונות ולהסב נחמה לנשים אחרות. ובנשים אחרות אני מתכוונת, כמובן, לקוראות שלי, שראויות לקבל פיצוי על נאמנותן הבלתי מעורערת במטבע שאליו הן משתוקקות יותר מכול. בנשיקות לאור הדמדומים. בבקתות עם מיטה אחת שאי אפשר לצאת מהן בגלל השלג. ויותר מכל, בסופים טובים ומאושרים.

לכתוב סופים טובים, יותר מהכול, הוא החלק בכתביה שהכי פוצע את נפשי בעודי כותבת אותו (כשאני מוכנה להודות בזה) ומעורר בי כמיהה לזמן שבו האמונה שלי באהבה הייתה בלתי מעורערת כמעט כמו זאת של הקוראות שלי. אבל הימים האלה כבר מזמן אינם, ואם הייתי צריכה להסתכן בניחוש, הייתי אומרת שהאמונה הישנה שלי באהבה נצחית ככל הנראה מתקררת יחד עם טבעת האירוסים שלי בקרקעית האוקיינוס השקט. לכן נאלצתי לפתח את מנגנון ההתמודדות המושלם לכל סוף טוב ומאושר שאני כותבת אבל לא מאמינה בו: קובץ הסוף הלא טוב והלא מאושר שלי. מסמך חשאי ביותר, ומוגן בסיסמה, שמכיל סופים חלופיים לכל רומן שאי פעם כתבתי. אלה הסופים שהדמויות שלי היו מתמודדות איתם, אם הן היו אנשים אמיתיים עם בעיות אמיתיות ששום כמות של חולצות צמודות או שרירי בטן מסוקסים הייתה יכולים לפתור. זהו קטלוג אכזרי של גירוסים שנגררים לאורך זמן, חמות מפלצתיות עם מפתחות רזרביים לבית, מפגשים במגרשי חניה עם נשים צעירות יותר ובחירות לא מחמיאות לעיצוב שיער הפנים. אף אחד מהסופים האלה לא יפה, אבל הם האמת לאמיתה, ובשבילי הם גם תזכורת חיונית לעולם לא להוריד את חומות ההגנה שהקמתי סביבי.

אבל בימים גרועים, בימים שאפילו קובץ הסופים הלא טובים והלא

מאשרים שלי לא עושה את העבודה כדי שאוכל לכתוב אפילוגים עם חתונות ותינוקות, יש סיבה אחת – אדם אחד – מעל לכל השאר, שבזכותו האצבעות שלי ממשיכות להלום במקלדת. מעריצה אחת שאני לא מסוגלת להרשות לעצמי לאכזב.

אני מזנקת בבהלה לשמע נקישה על הדלת. אני מביטה מעבר לכתף שלי, וממש כמו קסם, היא שם. אחותי.

"עוד שמונה דקות, מרגו," אומרת סוואנה, מטה את ראשה עם שיערה הבלונדיני־זהוב ומרכינה את מבטה לעבר התחתונים שלי. "לא ידעתי שהחווה שלך עם ההוצאה לאור כולל סעיף התערטלות." "הבטחתי להם מופע חשפנות אחד עם כל השקה של ספר חדש," אני מאשרת, ומסבה את מבטי בחזרה אל סוגיית החולצה שלי. "לטענת צוות השידוק שלי, סקס מוכר."

"וצוות השידוק הזה אישר לך ללבוש את תחתוני הסבתא האלה?" אני מניחה את ידיי על מותניי, ומסתובבת אליה כך שנעמוד פנים אל פנים. "אלה תחתונים בגזרת רטרו, לידיעתך. לא תחתוני סבתא." "הם מכסים את הפופיק שלך." "ו...?"

"הם מגיעים גם עם קפוצ'ון?" אני מוציאה אליה לשון. "בואי לפה ותעזרי לי לבחור חולצה." סוואנה זוקפת את גבה ומתחילה ללכת. כמו מתוך אינסטינקט, אני בוחנת את צורת הליכתה, מנסה לאמוד את רמת הכאב שלה במבטי. היא מתחילה להתאושש מההתפרצות האחרונה של המחלה, ואני חוששת שאולי היא החליטה לקום מהמיטה מוקדם מדי. "את הלבנה, ללא ספק," אומרת סוואנה.

"מה הבעיה בחולצה הוורודה?" "שום דבר. אם את מתכננת לגלגל ג'וינט ולשלוף כמה קלפי טארוט."

"היא לא נראית זרוקה עד כדי כך." סוואנה מרימה שרוול שיכול להסתיר במעמקיו הנפוחים משפחה שלמה של דביבונים, ומניחה לו לצנוח אל המיטה. "ההחלטה בידך. רק שלא תיקלעי למשב רוח קליל ותתחילי להתעופף באוויר."

אני לובשת את החולצה הלבנה. "בסדר?"
סוואנה מחייכת. "יפהפה. ואת מתכננת להשלים את ההופעה שלך
עם מכנסיים?"

אני מותחת את רצועת הגומי הגבוהה להפליא של תחתוני הבז'
שלי ומשחררת. "מעל לתחתונים המרהיבים האלה? אין סיכוי. אני
עוברת אחרי השעה שמונה, בערב יום ראשון, ואף אחד לא יראה אותי
מתחת למותניים. בואי."

אני מחזיקה את הדלת פתוחה בשביל סוואנה, והיא מתחילה לפסוע
בכיווני בזהירות. בנוסף על הכאב שמחליש לה את כל הגוף, ההתפרצות
של קוקטייל המחלות האוטואימוניות שלה גם פוגעת לה קשות בשיווי
המשקל. זאת חוויה מטלטלת, לראות אישה בריאה למראה בשלהי
שנות העשרים לחייה פוסעת כמו אישה זקנה ושברירית, אבל כבר
התרגלתי לזה, כפי שכל אחד לומד להתרגל למשהו קשה מנשוא.
מכורח המציאות.

אני מתחקה במבטי אחר ידה של סוואנה, בזמן שהיא נשלחת אל
משקוף הדלת כדי לתמוך בשיווי משקלה. "את בטוחה שאת לא רוצה
שאני אביא –"

"לא, אני בסדר," היא אומרת, קוטעת את ההצעה שלי לגשת להביא
את מקל ההליכה שלה. "אבל תודה."

אני כובשת את הדחף להתווכח. לאחר שהיא נאלצה להסתמך עליי
במשך ארבעה ימים ברציפות, גם במשימות הפשוטות ביותר הדבר
האחרון שהיא רוצה זה שאמשיך להתייחס אליה כאל בובת חרסינה.
גם ככה קשה לה שהיא צריכה לחיות עם מטפלת צמודה (אני). המעט
שאני יכולה לעשות זה לכבד את העצמאות שלה במצבים שבהם היא
יכולה להסתדר בכוחות עצמה.

"אז תזכירי לי, למי את מתראיינת?" שואלת סוואנה.
"לפורדקסט ההוא שעוסק ברומנים רומנטיים, 'נופלות שדורות'.
יצא לך לשמוע עליו?"

עיניה של סוואנה נפתחות בהתלהבות, בזמן שאנחנו עושות את
דרכנו אל המשרד שלי. "אה, אני מתה על התוכנית הזאת! אבל כדאי
שתבואי מוכנה. סילבי היא לא אחת שעושה הנחות."

"אם ככה, מזל שהספר שלי הוא יצירת מופת ספרותית וחף מכל פגם," אני אומרת בקלילות. אני לא מציינת את התקפי הבכי מרוב חוסר ביטחון וייאוש שמתרחשים בערב ההשקה של כל אחד ואחד מהספרים שלי.

אני לוקחת כרבוּלית מהספה כשאנחנו חוצות את הסלון. כבר חלפו שנתיים מאז שעברתי לגור פה, ואני עדיין מתקשה להאמין שבזכות כתיבת רומנים רומנטיים הצלחתי לקנות את הבית החלומי הזה בסילבר לייק, שעוצב בסגנון אדריכלי של אמצע המאה שעברה. נכון שאני לא בהכרח מאמינה בסופים טובים ומאושרים, אבל זה שיש לי את האפשרות לגור פה ולטפל באחותי במשרה מלאה די מתקרב לסוף טוב ומאושר.

סוואנה מחייכת בעליזות. "צודקת. איחולים לבביום הפך לקלסיקה מייד עם פרסומו. אני בטוחה שממש בקרוב תקבלי שיחה מהוועידה של פרס פוליצר."

אני פולטת נחרת צחוק. "הפרס היחיד שבו איחולים לבביום יזכה הוא שיא עולם בכמות הפעמים שהמילה 'התהדקה' מופיעה ביצירה ספרותית."

"עדיף 'התהדקה' מאשר 'לחה', " מציינת סוואנה בחינניות. "בהחלט גם היה שם לפחות 'לחה' אחת. זוכרת את הסצנה

בג'קוויז?"

"לא נכון!"

אני מושכת בכתפיי. "עדיף 'לחה' מאשר 'זכרותו'."

"אין שום דבר גרוע יותר מאשר 'לחה', מרגו."

"חוץ מאשר 'זכרותו הלחה'."

סוואנה מעווה את פניה בגועל בזמן שאנחנו נכנסות למשרד החשוך, ואני פונה שמאלה לעבר השולחן שלי. הוא ממוקם בצורה אסטרטגית מול קיר עם מדפי ספרים מובנים (למען האמת, זאת הסיבה העיקרית שבגללה קניתי את הבית הזה), ולאחר שאני מדליקה את המנורה, כל הספרים שלי, המסודרים לפי צבעים, והתמונות הממוסגרות על המדף עטופים באור חם סוואנה פוסעת היישר לעבר הספה הזוגית שניצבת מול השולחן שלי, ואני משליכה לעברה את השמיכה.

"תודה," היא אומרת, ומתכרבלת בשמיכה כמו חתולה. תוך חמש שניות, חתול אמיתי – או חיית הלוויה הקסומה של סוואנה, כפי שאני מעדיפה לחשוב עליו – קופץ אל חיקה ומתרווח בנינוחות, כאילו שהכול מגיע לו, במהלך האופייני לדמות שבשמה הוא מתהדר, מר דארסי. "ורק שתדעי, אני לגמרי חושבת שמגיע לך לזכות בפרס פוליצר על הכתיבה שלך. הספרים שלך מספקים לכל הקוראות שלך הזדמנויות לשמוח ולברוח, מרגו."

המילים שלה משקפות את הדרך שבה אני מתרצת לעצמי מדוע אני כותבת סיפורים שאני חושדת שגורמים ליותר נזק מאשר תועלת, אבל בעודי מתיישבת ליד השולחן ופותחת את המחשב הנייד שלי, רגשות האשם שלי נקטעים בידי פרץ אדרנלין קטן שמטלטל אותי בעת שמסמך הסופים הלא מאושרים שלי צץ על המסך. אני בטוחה במאה אחוז שלא פתחתי אותו היום. ואם זה לא מוזר מספיק, הדף שמופיע על המסך לא כולל את הסוף החלופי האחרון שכתבתי, אלא את אחת מרשומות היומן האישי שלי, שאני מתעדת מדי פעם במסמך. מילים עצובות ומרירות מזנקות אליי מהמסך.

באירוע היום חתמתי על יותר ממאתיים ספרים. אינספור קוראות סיפרו לי עד כמה הספרים שלי חשובים להן, בעודי מתאמצת להעמיד פנים שהם עדיין חשובים גם לי. בכל הכנות, זה היה יכול להיות כל כך הרבה יותר קל להמשיך בהעמדת הפנים הזאת, אם המעריצות שלי לא היו הכי מתוקות עלי אדמות. אני יודעת שהן רוצות את הסוף המאושר שהובטח להן – ואני אתן להן הכול, מפני שאני חייבת להן הכול – אבל איך ייתכן שהן כל כך פאקינג תמימות? בכל פעם שאני שומעת עוד מישהי אומרת לי שהיא מחכה לסוף הטוב והמאושר של מרגו בראדלי, אני מתה עוד קצת מבפנים. אני מתעבת את המסכה הזאת שעליי לעטות.

אני מסבה את מבטי אל סוואנה, אחוזת אימה נוכח האפשרות שסוף כל סוף היא תפסה אותי על חם. זה ההסבר היחיד לך שמסמך הסופים

הלא מאושרים שלי פתוח. אבל היא עסוקה בציור מעגלים קטנים על גבי מצחו האפור והצמרירי של מר דארסי בקצה האצבע שלה. אני מתאמצת לפוגג את המתח שמכווץ את כתפיי. אם סוואנה הייתה רואה את המסמך, לא היינו יושבות פה ככה, כאילו שהכול בסדר. היינו יושבות פה כאילו הרגע הרגשנו את הרעידות הראשונות של רעידת אדמה הרסנית בעוצמתה. רק שבמקום רעידת אדמה שבכוחה לבלוע את לוס אנג'לס בשלמותה, זה היה הסוד הזה. הסוד היחיד שאני מסתירה מפני אחותי.

"הי."

אני נושאת את מבטי מהמסך שלי, שכעת חף מכל מסמך מפליל. "יש סיבה לכך שיש לך את כת המעריצות הכי נחמדה בעולם ומשבצת קבועה במסך הענק של כיכר טיימס," היא אומרת. רגשות האשם שקבעו משכן קבוע בבטני מכווצות אותה עוד קצת. "והיא?"

אחותי נושאת אליי עיניים בהערצה שאינני ראויה לה, ואני מתכווצת ברתיעה מפני המהלומה לפני שהיא מכה בי. "מפני שאת כותבת מהלב."

זה אגרוף לבטן, אבל הוא פוגע בחזה שלי. אגרוף לציצי. איכשהו אני מצליחה להעלות על שפתיי חיוך מעושה, בזמן שנדמה שאותו לב צונח בקרבי, דרך הרצפה ודרך האדמה עצמה, עד שהוא מגיע אל ליבת כדור הארץ ונשרף כליל.

"תודה שאת פה, ואן," אני אומרת. "אני יודעת שבזמן הזה היית יכולה לבלות עם קופר."

חיוך חולמני מעקל את שפתיה של סוואנה לשמע שמו של החבר שלה, ואני מייד מתחרטת שהזכרתי אותו, אפילו שבזכותו הצלחתי להסיח את דעתה. גם אם אני בצד את רגשותיי האישיים בנוגע לאהבה, אני חושבת שאחותי יכולה להשיג מישור יותר טוב ממנו. לא שקופר לא נחמד (וגם שחקן שבִּי־נא מצטיין, יש להודות), אבל הוא גם טבח פס קר / צלם פרילנסר / גולש עם שני שותפים לדירה בלוס פליז, ואין לו את הזמן או המשאבים הנחוצים כדי לטפל באחותי כפי שמגיע לה. אני יודעת שהקשר שלהם לא יחזיק מעמד, ובדיוק

כפי שקורה בכל פעם, אני אהיה שם בשביל לעזור לה עם השלכות הפרידה.

"את יודעת שלא הייתי מפספסת את זה," אומרת סוואנה, מושיטה את ידה ומנענעת באצבעותיה לכיווני. "גם לא תמורת כל האיברים הלחים שבעולם הכי שווה בעולם."
אני פורצת בצחוק ומנענעת לעברה באצבעותיי, ואז נושמת נשימה עמוקה בניסיון להירגע. "בסדר. ההצגה מתחילה."

"אז לפני שנעבור לשאלות מהקוראות, אני חייבת לשאול – האם תוכלי לשתף אותנו ברמזים כלשהם לגבי הספר הבא שלך, מרגו?"
אני מחייכת אל אוסף הפנים הנלהבות, ומקבעת את מבטי בשיער הכחול הבהוק של מנחת הפודקאסט. "באמת שאני לא יכולה, סילבי."

"טוב, אבל מה אם אני –" קליק של עכבר – "אבטל את ההשתקה אצל כולן ואבקש מהן לומר 'בבקשה' בעוד שלוש, שתיים, אחת..."
"בבקשההההה," כולן מפצירות במקלה.

אני מרימה את ידיי בכניעה ופורצת בצחוק. זאת סתם הצגה. כבר קיבלתי מהעורכת שלי אישור לזרוק רמז קטן במטרה להתחיל להניע את חרושת השמועות של כל קהילת חובבות הספרים באינסטגרם. "בסדר, בסדר. אני מקווה שההוצאה לאור שלי לא תיפטר ממני, אבל הרמז הוא... 'אלסקה'."

קהל הקוראות מתחיל לצעוק בפראות, ואני ממהרת להנמיך את הווליום בזמן שמר דארסי מזנק מחיקה של סוואנה ותופס מחסה מתחת לספה.

"בסדר, אני שוב משתיקה את כולכן!" קוראת סילבי בקול. "כולן, פשוט תנסו לנשום. תשתו קצת תה. תמחצו את כדור הלחץ שלכן. אני יודעת שאלה לא מעט פרטים לעכל. האם אלסקה היא המקום שבו העלילה מתרחשת? אדם? הלך רוח? אני בטוחה שכולנו נוציא את הנשמה בניסיון לפענח את הרמז של מרגו עד שהספר הבא שלה יצא

לאור, אבל לפחות הערב, אני רוצה שתמקדו את השאלות שלכן בספר שכן זכינו להחזיק בדינו בנות המזל, וזה איחולים לבביים."

אני כבר לא יכולה לשמוע אותן, אבל כל המסך שלי מלא במשתתפות שמוחאות כפיים או מנופפות בעותקים הבלויים משימוש של הספר שלי. לראות מסירות כזו לכתיבה שלי אמור היה לשמח אותי יותר מכל דבר אחר בעולם ובתחילת דרכי, זה אכן מה שהייתי חווה. אבל זה היה לפני שהתחלתי להרגיש שכל הסיפורים שלי מזיקים רק במעט פחות מהרעלת עופרת. אין כזה דבר סופים טובים ומאושרים, רומנטיקניות מתוקות וחסרות תקנה שכמותכן -

"בואו נתחיל עם ג'ניילין_ספרנית. מה תרצי לשאול את מרגו, ג'ני?"

"היי, מרגו! היי, סילבי! מתה על הספרים, מתה על הפורדקאסט!"

"תודה רבה, ג'ני," סילבי ואני משיבות במקלה, בזמן שאחד הריבועים על המסך גדל ומציג אישה צעירה האוחזת ביד אחת כוס רוזה וביד השנייה עותק עם נזקי מים של איחולים לבביים. הפנים שלה מוכרות לי מכל אירועי הספרים המקוונים שלי, וזיק של רגשות אשם ניצת בחזה שלי כשאני חושבת על הנאמנות והכסף שהיא וכל כך הרבה אחרות העניקו לי כדי שאהיה פה.

"מרגו, תהיתי, האם חלק מהסיפורים שלך נכתבו בהשראת החיים שלך?"

נחרה בלתי רצונית כמעט נפלטת מאפי נוכח האירוניה שבשאלה הזאת. "שאלה נהדרת, ותודה רבה שהצטרפת אלינו, ג'ני. אני לא יכולה לתאר לך עד כמה התמיכה שלך חשובה לי." אני מספקת לה את התשובה המנוסחת בקפידה שלי, והריאיון ממשיך להתקדם. השאלות מגיעות בקצב מסחרר, ואני שולחת מבט לעבר השעון. סוואנה בוודאי קולטת שהאנרגיה שלי מתחילה לדעוך, מפני שהיא מחווה לעברי שני אגודלים לחיוב והוגה ללא קול את המילה 'לח', בניסיון להעלות חיוך על שפתיי.

"אוקייי," מזמרת סילבי. "עושה רושם שהשאלה האחרונה שלנו מגיעה ממחפשת_אמת98. איזו אמת את מבקשת למצוא אצל מרגו ברדלי הערב?"

כרגיל, הריבוע של המשתתפת גדל בממדיו, אך מפני שהמצלמה שלה לא עוברת, נדמה שהמסך מחשיך לרגע. ואז מופיע על המסך מסמך וורד. אני ממצמצת בעיניי בכלכול נוכח הבהירות שלפתע אופפת את המסך, עד שתחושת חרדה ניתזת ברחבי גופי כמו מים מצינור לחץ. זה קובץ הסופים הלא מאושרים שלי. לא. זה בלתי אפשרי. אבל אז המסמך מתחיל להיגלל למטה באיטיות, וכל המילים המפלילות שכתבתי מתנוססות על המסך.

"הו, מה זה?" שואלת סילבי, לא מבינה מה היא רואה. "אמת, המיקרופון שלך פועל?"

כל הגוף שלי מתחיל להיטלטל מרעידות, בעודי ממחרת לסרוק במבטי את המילים שמעולם לא נועדו לעיניהם של בני אנוש אחרים. דמי מזונות. צמיגים חתוכים. ויאגרה. זה לא קורה – אני כנראה הוזה מרוב לחץ. אני מנסה לבלוע רוק, אבל הגרון שלי צחיח כמדבר. ואז נשמע קול, צלילו מעוות במידה מבעיתה, ומפר את הרממה. "השאלה שלי אל מרגו היא: איך את מעיזה?"

גבי מתקשח. "מי זאת? איך השגת את המסמך הזה?"
 "שום דבר שמאוחסן בענן לא באמת מוסתר," אומר הקול בטון מבשר רעות. "תתארי לך את ההפתעה שלי כשניסייתי להציץ בכתב היד של הספר הבא שלך, ובמקום זאת מצאתי את זה. את הסופים האמיתיים של כל הספרים שלך. את מה שאת מרגישה באמת כלפי המעריצות שלך."

אני סוגרת את החלון בניסיון נואש לסלק את המסמך מהמסכים של שאר המשתתפות, אבל המסמך לא נעלם לאף אחת חוץ ממני. אני נותרת להתמודד עם רשת של פרצופים מבובללים, שעה שכולן ממצמצות בעיניהן ומן הסתם קוראות את המסמך. הגבות של ג'ני-לין_ספרנית המתוקה מתכווצות ומטפסות מעל משקפיה העקומים. גל חדש של חרדה מעורר בי דחף לסגור את המחשב הנייד שלי ולהעמיד פנים שזה לא קורה, אבל אני חייבת לכבות את השריפה הזאת איכשהו –

"מרגו, מה קורה?" לוחשת סוואנה, מזכירה לי את נוכחותה. "את

בסדר?"

לאחר מכן נשמע קולה של סילבי, כשהיא שואלת בקול איטי ומשתומם. "מה לכל השדים והרוחות?"
 "סילבי, בבקשה", אני אומרת בקול חנוק. "תסיימי את המפגש."
 "מרגו, מה זה? זה אמיתי? כתוב פה שאייברי וקילב... מתגרשים?
 שקילב... היא שואפת אוויר בחדות. "מצמיח כרס בירה?"
 בכל אחד מהריבועים, כפות ידיים מכסות פיות באימה חרישית.
 "תראי, סילבי, אני יכולה להסביר", אני אומרת.
 "כל כך פאקינג תמימות?" היא קוראת, כתמים ורדרדים צצים על
 לחייה העגלגלות, בזמן שהיא מוצאת את רשומת היום החדש שלי.
 "זה מה שאת באמת מרגישה כלפי הקהילה הזאת, מרגו?"
 "זה לא – סילבי, בבקשה, פשוט תסיימי את המפגש הזה", אני
 מפצירה בה.

התחינה שלי נקטעת בידי צחוק אפוף באפקט דיגיטלי. "לסיים
 את המפגש הזה? את באמת חושבת שאני לא אפרסם את זה באיזשהו
 מקום אחר? בכל מקום אחר? כל המשתתפות במפגש הזה כבר קיבלו
 קישור למסמך."

גל חום מציף את גופי. ואז דמי קופא בעורקיי. שדה הראייה שלי
 מיטשטש, שעה שאני נאבקת בהתקף בחילה. "אֵיךְ היית מסוגלת
 לעשות את זה? זאת פלישה לפרטיות. זה ממש לא חוקי –"
 "איך הייתי מסוגלת? נדמה לי שהשאלה האמיתית פה, מרגו, היא
 איך את היית מסוגלת להוליך ככה שולל מיליוני קוראות. לגרוף את
 הכסף שהן הרוויחו בזיעת אפן, בזמן שאת לועגת להן בחשאי מאחורי
 הגב שלהן. אם יש דבר אחד שהמסמך הזה מוכיח, הוא שאת נוכלת.
 ולכן אני קוראת לכל מי שנמצאת פה הלילה להחרים את מרגו בראדלי.
 אם אתן מאמינות באהבה – בסופים טובים ומאושרים – לעולם אל
 תקנו את הספרים שלה שוב."

עם הדברים האלה, מחפשת_אמת98 מתנתקת ונעלמת. בתום
 הסערה, משתררת דממה מוחלטת שעה שאני מתבוננת באינספור
 פרצופים עוינים ופגועים.

"ובכן, מרגו?" נשמע קולה העגמומי של סילבי. "מה יש לך לומר
 להגנתך?"

אני פותחת את הפה שלי, אבל המוח שלי הוא כתקליט שרוט, תקוע לעד על המילה נוכלת, נוכלת, נוכל –

אבל אז סוואנה, שעומדת מאחורי המחשב שלי, קמה מהר מדי. היא מתנודדת מצד לצד, ובלי לחשוב, גם אני קמה ממקומי. נשמעת מסילבי נשימה נפעמת ונעלבת נוספת, וכשאני מרכינה את מבטי, אני קולטת שמצלמת הרשת שלי מכוונת היישר אל תחתוני הסבתא שלי, המתוחות עד הבטן שלי. מושלם.

"ובכן, נראה לי שעם דברים אלה הגיע לסיום פרק נוסף של 'נופלות שדורות', אומרת סילבי בקרירות. "אתן יכולות להיות רגועות, מאזינות יקרות, שבזמן שהאירוע הדרמטי הזה ימשיך להכות גלים בקהילה שלנו, אני אחזיק את המרחב בשביל המחשבות והרגשות שלכן ככל שהסיפור הזה ימשיך להתגלגל ולהתפתח. בבקשה שלחו את ההערות שלכן –"

אני סוגרת את המחשב הנייד. "סוואנה, רגע!" אבל היא כבר יצאה מהחדר, שמיכתה מושלכת על הרצפה. אני מוצאת אותה בחדר שלה, יושבת על מיטתה בחשכה. היא קוראת משהו בטלפון שלה. השילוב בין האור הכחלחל מהמסך ואור הירח ששוטף את החדר, גורם לה להיראות ממש כסופה. לולא הדמעות שזולגות במורד לחייה באיטיות, היא הייתה נראית כמו פסל.

קולי מהדהד בחשכה. "ואן, תקשיבי. אני יכולה להסביר." "זה נכון? באמת כתבת את זה?" "לרגע אחד – להרף עין בלבד – אני שוקלת לשקר. אבל אני כבר לא יכולה להמשיך להסתיר את הסוד הזה מפניה, ולאחר מה שקרה הדרגע, כבר אין טעם לנסות. כן," אני אומרת, הבושה נידפת מגופי כמו ממכונת עשן. "כתבתי את זה."

קולה נרעד. "וזאת תפיסת העולם שלך? שאהבה אף פעם לא מסתדרת בסוף?"

אני משלבת את זרועותי, כאילו שאני יכולה להגן עליה מפני חתיכת הקרח הדוקרנית שתפסה את מקום הלב בחזה שלי, אבל אני

לא מצליחה להביא את עצמי לענות לה. היא עושה זאת בשבילי. "זה קשור לאדם. נכון?"

אדם. לשמוע את שמו של הארוס שלי לשעבר נאמר בקול רם, לאחר כל כך הרבה זמן שנמנעתי מלומר אותו, מרגיש כאילו נתקלתי בגדר חשמלית. אני בקושי מצליחה להגות את המילים: "אפשר שלא נדבר על זה עכשיו?"

"הו, מרגו", היא אומרת ברוך.

"אני כל כך מצטערת –" אני פותחת ואומרת, אבל סוואנה מפתיחה אותי ומשליכה את הטלפון שלה על המיטה וקמה ממקומה. בלי לומר מילה אחת נוספת, היא פוסעת לעברי ועוטפת את צווארי בזרועותיה. במשך דקה ארוכה, אני עומדת שם בחשכה, שואפת ברעד את ניחוח היערה של השמפו שלה, ברכי כמעט כורעות תחתי בתחושת הקלה שאופפת אותי. היא לא שונאת אותי. כאילו שהיא שומעת את המחשבות שחולפות בראשי, סוואנה לופתת אותי ביתר חוזקה: לעולם לא אהיה מסוגלת לשנוא אותך. דמעות חמות זולגות מתחת לעפעפי הסגורים, ואני יודעת מעבר לכל צל של ספק שזה הסוג היחיד של אהבת אמת. כל השאר זה זיוף זול.

לאחר שאני סוף כל סוף מצליחה להסדיר את נשימתי, אנחנו משחררות זו את זו באותו הרגע, ואני בוהה בה מבעד לעיניים מרוחות במסקרה. "איך אני אתמודד עם המצב המחורבן הזה, ואן?" סוואנה נאנחת בכבדות ואז, כמו נס קטן, אחת מגומות החן שלה מגיחה בליווי חיוך רפה. "נרמה לי שיש לי רעיון."

הימים הבאים ממש נוראים. נוראים כמו המערכולת שסחפה את הטיטאניק אל תחתית האוקיינוס. בנוסף על כל הטרחה הכרוכה בדיווח לרשויות על הדלפת מסמך הסופים הלא מאושרים, הפגישות, ושדרוג אמצעי האבטחה במחשב שלי, צפיתי בחוסר אונים בשמי הטוב עולה בלהבות הסוכנת, העורכת ואשת יחסי הציבור שלי יוצרות חמ"ל משותף ומנסות לבלום את המתקפה. על אף מאמציהן

העילאיים להציל לי את התחת, זה חסר תועלת. הקריירה שלי נשברה כמו ביצה והושלכה היישר אל המחבת של השטן בכבודו ובעצמו. אין לי ברירה אלא לנטוש את כל הרשתות החברתיות, היכן שאני והתחתונים הגדולים מדי שלי הפכו ליעד להשלכת חיצו הארס של כל משפיענית מבקרת ספרים באינסטגרם, טרולית של Goodreads וחנפנית באינטרנט שמרגישות שבגדתי בהן. במקרים שאני מצליחה להירדם, אני חולמת בתגיות: #סוף_טוב_ומאושר_לקניית_ספרים_של_מרגו_בראדלי#כרס_בירה_גייט#החרימו_את_מרגו_בראדלי#תחתוני_השקר.

המהלומה הניצחת מגיעה חמישה ימים לאחר הדלפת קובץ הסופים הלא מאושרים שלי. הסוכנת שלי, שהיא בדרך כלל אישה מאופקת וקרת רוח, מתקשרת אליי בדמעות ומודיעה לי שהיא עשתה כמיטב יכולתה, אבל הסיכויים שהספר הבא שלי – שעליו עדיין היינו בעיצומו של משא ומתן – יצא לאור, שואפים לאפס. לא יהיה שום ספר על אלסקה. לא יהיה שום ספר, נקודה. הכול אבוד.

למחרת בבוקר, אני יושבת ליד האי במטבח ובוהה בלב הלאטה המושלם שוואן ציירה לי בקפה. יש לי חסכוניות. מספיק כדי שנוכל להתקיים תקופה ארוכה לאחר שאבזבז את כל כספי התמלוגים שלי. אבל מה אז? סוואנה עובדת בתור מאיירת עצמאית, והעסק שלה מצליח ברמה סבירה, אבל לא מספיק כדי שנוכל להישאר בסילבר לייק ולהקפיד על תזונה אורגנית שכוללת בקר שניזון מעשב, חומרי גלם שלא הונדסו גנטית, מזונות נטולי גלוטן, נטולי חומרים מדבירים ונטולי הכול שהגוף של אחותי צריך (אחרת...). אני נדהמת לגלות שבגיל שלושים ואחת, פרט לכתובה, אין לי שום מיומנויות שאוכל למכור בכסף. זה הדבר היחיד שאני עושה היטב, חוץ מאשר לטפל באחותי ולמצוא דילים שווים באינטרנט.

בקיצור, נדפקתי. ובכל זאת, יש בי חלק קטן ועקשן שגאה בכך שלא התכחשתי לאמת. אם כבר, התקרית הזאת בסך הכול הוכיחה פעם נוספת שסוף מאושר הוא שקר שנועד לנשים רגישות ותמימות – משהו שלעולם לא אניח לעצמי להיות שוב.

"את שוב עושה את הפרצוף של גלגל טעינה תקוע באברון."

אני נושאת את מבטי מהקפה שלי, בזמן שסוואנה חוזרת למטבח עם המחשב הנייד שלה. "מצטערת", אני אומרת, ומזדקפת במושבי. פשוט תהיתי אם 'אמזון' ישקלו למתג מחדש את מלאי הספרים שלי כחלופה לנייר טואלט. שלי מיתוג מחדש ולמכור אותם בתור תחליף לנייר טואלט. אולי ככה נצליח להימנע ממינוס בחשבון.

"זה לא רעיון גרוע, למען האמת. אבל נראה לי שהרעיון שלי ימצא חן בעינייך אפילו יותר." סוואנה מסובבת את המחשב הנייד שלה על גבי האי במטבח, ומפנה אותו בכיווני. על המסך מופיע אתר המציג תמונה יפהפייה שצולמה מהאוויר של בית הארחה כפרי המכותר במספר בקתות עץ. כל המבנים והשבילים שזורים בתוך סביבה טבעית פראית שיכולה לשמש כרקע מושלם לקריינות של סר דייוויד אטנבורו. על גבי התמונה מתנוססות המילים "בית ההארחה נורת' סטאר" ומתחתיהן כתוב "ההרפתקה שלכם באלסקה מחכה לכם".

"מה זה, לכל הרוחות?"

"זה המקום שאליו את נוסעת, מן הסתם!"

אני נושאת אליה מבט קר בפנים חתומות. "סוואנה, הספר על אלסקה לא קורה. אין שום טעם בנסיעה לצורכי מחקר."

"זאת לא בדיוק תהיה נסיעה לצורכי מחקר. זאת תהיה נסיעה לצורכי המצאה מחדש."

היא אומרת את המילים האחרונות האלה ומניפה את ידיה כמו רקדנית ג'אז. לפני שיש לי הזדמנות להגיב, היא פוצחת במה שהוא בבירור נאום מוטיבציה שהיא שיננה היטב. "אז נפלת וחטפת מכה בתחת. אז מה? את חושבת שטיילור סוויפט הרימה ידיים אחרי שחברת התקליטים שלה דפקה אותה? לא. היא החלה להקליט את האלבומים שלה בכוחות עצמה, וקמה מהאפר בתור אישה חדשה. בתור אישה טובה יותר. וכשאנשים עדיין ניסו להוציא לה את הרוח מהמפרשים? את חושבת שהיא הרימה ידיים? לא. היא החזירה לעולם מכה ניצחת עם הסרט התיעודי שלה, The Eras Tour."

"אני מודה לך על שיעור ההיסטוריה המחכים הזה על כוכבת הפופ האהובה עלייך, אבל אני לא מתכוונת לנסוע לאלסקה."

אני דוחפת את הכיסא שלי לאחור במטרה לקום, אבל היא אוחת במפרק כף ידי מעל לאי המטבח, ומרתקת אותי למקומי. היא נועצת בי מבט בנחישות מפתיעה של גירית דבש. "לא, מרגו. את כוכבת הפופ האהובה עליי, ובדיוק בגלל זה את צריכה לנסוע לאלסקה."
אני פוגשת בעיניה החומות הבהירות של אחותי, הנראות כהשתקפות מדויקת של עיניי.

"אסור לך לוותר על הכתיבה," היא מצהירה, מהדקת את אחיזתה בירי. "אני לא אתן לך, מפני שאת יותר מדי טובה בזה ואת יותר מדי אוהבת את זה. אם כבר לא מרשים לך לכתוב רומנים רומנטיים, את פשוט צריכה לנסות משהו אחר. את צריכה להתרחק מכל זה ולמצוא את המשהו האחר הזה."

בניגוד לרצוני, המוח שלי מתחיל לברוא יקום מקביל בו נסיעה לאלסקה עומדת על הפרק, ולהרהר בהשלכות האפשריות של נסיעה כזאת. להתחיל מחדש. הזדמנות לכתוב משהו חדש. בלי עוד מפגשים של אהבה-ממבט-מקרי. בלי סופים מושלמים. הזדמנות לברוח מלוס אנג'לס ומהאסון בקנה מידה לאומי שהוא החיים שלך. אלסקה. עם כל מחשבה חדשה, התוכנית המטורללת של סוואנה איכשהו מצליחה להישמע לי יותר ויותר הגיונית. משהו כמו תקווה – או שאולי זה סתם ייאוש – מתחיל ללבלב בחזה שלי. עד שהמגף הנוקשה של המציאות מכה בי ומוחץ את שבי התקווה כאילו היה בדל סיגריה.

"אבל אני לא יכולה לעזוב אותך," אני אומרת.

בתגובה לדבריי, סוואנה פשוט מחייכת ומרפה ממפרק כף ידי. היא התכוונת לתגובה הזאת. "הו, את בהחלט יכולה. את שוכחת, אחותי היקרה, שיש לי חבר נפלא ומסור. קופר יגור פה איתי."
המילים "לא. בשום פנים ואופן," נפלטות מפי בחטף.

"למה לא?" שואלת ואן בתמיהה. "אני בת עשרים ושמונה, לא שש-עשרה. אני משלמת שכר דירה –"

"משהו שמעולם לא ביקשתי שתעשי –"

"מה שנותן לי את הזכות לארח אנשים."

"ומה יקרה אם תעברי התפרצות נוספת?" אני שואלת.

"אז אני אעבור התפרצות נוספת! קופר ואימא ישמחו להיות שם בשבילי."

אני נועצת את שיני בשפתי. "לכמה זמן תכננת שאסע במזימה הזאת שרקמת? לשבוע?"

סוואנה פולטת צחוק, כאילו שהתמימות שלי מקסימה אותה. "שבוע? לא. את תהיי שם שישב שבועות."

אני נחנקת מהקפה שלי, ממנו לגמתי בניסיון להיראות שלוהה. כן, החיים שלי הם פשוט הצלחה אדירה.

"שישב שבועות?" אני מצליחה לומר לבסוף. "לא, לא. החלקת לגמרי על השכל הקטן והמתוק שלך."

"נהפוך הוא," היא אומרת, ומנענעת לעברי באצבע שלה. "השכל המתוק שלי מעולם לא הפיק גאונות כזאת. שישב שבועות זה בדיוק מה שאת צריכה בשביל להשלים את כתביהיד הבא שלך."

למרות הטירוף שמאפיין את התוכנית שלה, המוח שלי גועש ממחשבות. אחרי כל מה שקרה לי לאחרונה, יש רק דבר אחד שעליו אני רוצה לכתוב: רצח. לעשות ניתוק חד ומדמם מהסיפורים המתקתקים שכתבתי במשך שנים, ולתת פורקן להתמכרות שלי לפורדקאסטים של פשע אמיתי. רעיונות ראשונים לסיפור כבר מתחילים לצוץ לי בראש, כמו ערפל: רצח שמתבצע באזור מבודד באלסקה. גופה קפואה שנמצאת לאחר שנים רבות בידי מטיילים שיצאו לתור את השממה. בלשית שהמזל לא האיר לה פנים נשלחת לאלסקה לתקופת מבחן, והיא רוצה להוכיח את עצמה.

אני נושאת את מבטי אל סוואנה, שמצמידה שני אגרופים לפה שלה, מנסה לרסן את התרגשותה, וזה המסמר האחרון בארון הקבורה שלי.

"בסדר," אני אומרת בליווי אנחה כבדה, מקבלת בהכנעה את העובדה שלעולם לא אוכל לעמוד בפני אף בקשה של אחותי. "אשקול את זה."

סוואנה צווחת בהתלהבות, וחיוך ענק – הגדול ביותר שראיתי אצלה מזה חודשים – מתפשט על פניה. "הו, תודה לאל! כי כבר שריינתי לך מקום!"

"עשית מה?"

"את עוזבת בעוד חמישה ימים! ואל תדאגי, אני יודעת שקר באלסקה בנובמבר, אבל כבר הזמנתי לך את כל הציוד שתצטרכי."

אני מוכת אלם. סוואנה עוקפת את האי שבמטבח ומניחה את ידיה על כתפיי בעדינות. "אני יודעת שקשה לך לעכל את כל זה. אבל את תמיד דואגת לי, מרגו. הפעם תני לי לדאוג לך. בבקשה."

אני בוהה לתוך עיניה של אחותי, ורואה בהן מסוגלות ונחישות שיצא לי לראות בהן לעיתים נדירות בלבד. אני כולעת רוק בכבדות.

"בסדר. אלסקה, הינה אני באה."

מרגו

טעיתי כשהסכמתי לבוא לאלסקה.

הייתי צריכה לקלוט את זה ברגע שהנהג שלי הציג את עצמו בשם ההולם להפליא בֶּר, או לאחר כל אחת משמונה מאות הפעמים שהוא הפליץ בשברולט סוכרבן הצבועה בספריי צבע בה הייתי לכודה לאורך השעתיים ועשרים ושש הדקות האחרונות. גופי מיטלטל בהפתעה גמורה כשהוא נוהם, "הגענו", מפני שתוכנת הניווט בטלפון שלי הפסיקה לעבוד לפני יותר משעה, ומפני שרצועת העצים הספציפית והמושגת הזאת נראית זהה לחלוטין לרצועות העצים האחרות על פניהם חלפנו במאות הקילומטרים האחרונים. אבל בדיוק כמו שאר בני מינו ההולכים על ארבע, בר לא זקוק לשום הוראות הגעה. הוא פונה אל כביש לא מסומן בין העצים, ומשם אל דרך-לא-דרך שמרעידה את שיניי במשך עשר דקות תמימות.

כשאנחנו סוף כל סוף נעצרים, ושדה הראייה שלי מפסיק להיטלטל בפראות, אני מביטה מבעד לחלון ורואה את המקום. בית ההארחה נורת' סטאר'. הגעתי. בר נעצר מול בקתה מחופה בעץ שנראית כאילו נלקחה היישר מתוך אתר סקי בשוודיה. מתחת לגג המשופע ולמספר ארובות האבן שלה, ישנם חלונות ענקיים ומרפסת היקפית המכוסה בערמות של שלג רך.

"אני אביא את התיקים", אומר לי בר, ומקים את עצמו ממושב הנהג בכבדות, בליווי נפיחה אחרונה לקינוח. משב אוויר צונן מפלח את הערפל החמים והמצחין האופף את הרכב, ואני שואפת אוויר בחדות

תוך כדי חבישת ברדס מעיל הדובון שלי לראשי. אני קולטת שעד היום, הפעמים היחידות שבהן העור העדין שלי נחשף לקור אמיתי היו כשהוצאתי מזון מהמקפיא שלי. אני מחליקה את כפות ידיי לתוך הכפפות הנפוחות והרכות שלי, שתחילה חשבתי שאין טעם להביא, תוך כדי שאני מברכת ומקללת את סוואנה בעת ובעונה אחת. אם אשרוד את זה ואי פעם אזכה לראות את אחותי, בו במקום אזמין לה כרטיס בכיוון אחד לטיול אטרקציות באנטרקטיקה.

בר מפלס את דרכו בשלג לעבר הסוברכן, ואני רואה שהוא השאיר את כל המזוודות שלי על המרפסת. נדרשים לי מספר ניסיונות כדי לפתוח את דלת הרכב, כנראה בגלל מעטפת קרח שנוצרה בנסיעה לפה. וכצפוי, לפתע נשמע צליל היסדקות, הדלת נפתחת לרווחה ואני מדרששת החוצה. בר תופס אותי מהמרפק, ואני מודה לו לפני שאני חולצת כפפה כדי להוציא חלק מהכסף המזומן שסוואנה התעקשה שאביא איתי. "אלסקה זה לא לוס אנג'לס, מרגו," היא אמרה כשטענתי בפניה שאנשים כבר בקושי משתמשים במזומן. "לא כולם יסכימו לקבל תשלום דרך אפליקציה בטלפון." אני מעיפה מבט בבר, שנראה כאילו יעדיף לקבל תשלום בשק דגנים או בשר מיושן לפני שיסכים לקבל כסף דרך הטלפון, ואני מודה לאחותי בזעף על כישורי התכנון שלה.

"תודה, גברתי," אני שומעת את קולו מרעים, על אף שאינני מצליחה להבחין בשום תנועה של תווי פניו מתחת לזקן העבות שלו, שכמו אומר 'אני יודע לפשוט עור של אייל'. "תמסרי לטראפר דרישת שלום ממני, אה?"

אחוזת אימה הן מכך שכיננו אותי 'גברתי' והן מהשם טראפר, אני בקושי מצליחה לנופף לשלום בזמן שבר חוזר לשבת ברכבו ונוסע משם, מותיר אחריו ענן לבן וקריר.

ואז, ללא שום אזהרה מוקדמת, אני נותרת שם לבדי. הרוח שורקת בנגינה מבעיתה בעודה נשזרת בין העצים, ואני קולטת שלכל הפחות, הביקור פה יספק לי את ההשראה המושלמת בשביל תעלומת הרצח שאני רוצה לכתוב. אולי מושלמת מדי.

אני עולה במדרגות מהר ככל שאני מצליחה לאזור אומץ. בכל פעם שצפיתי בסרטי חג המולד בילדות, והתלוננתי בפני אימא שלי

שאני רוצה לגור במקום שבו יש ארבע עונות נבדלות, מעולם לא העליתי בדעתי ששלג יכול להיות חלקלק כל כך. בזרועות פרושות לרווחה, עליתי בזהירות במדרגות, ודלת עץ מגולפת ועצומה קיבלה את פניי, כזו שהפכה את המקום הזה להיראות כמו המרפסת הקדמית של ת'ור.

צירי הדלת משומנים היטב ואני פותחת אותה בציפייה מסוימת לפגוש בחבורת ויקינגים כשאני נכנסת לתוך החמימות המלבבת. אבל אני עדיין לבד. פניי מעקצצות בזמן שהדם שב אליהן, ואני מביטה סביב. המקום נראה בדיוק כפי שהוא מפורסם באתר: רהיטים סקנדינביים מכוסים במגוון פרוות של בעלי חיים, אח אבן עצומה במרכז החדר וחלונות אחוריים המשתרעים מהרצפה ועד התקרה המשקיפים אל נוף שאני מתקשה להאמין שלא מקרינים אותו על מסך ירוק. אני מתקרבת אל החלונות כמהופנטת. עצים ירוקי עד משתרעים במורד עמק דרמטי למראה, עד לנקודה שבה נהר עוצמתי משסע את האדמה המכוסה בשלג כנחש אפלולי, מתנגד לפקודתו של החורף לקפוא. מעבר לאותה נקודה, במרחב כה עצום שהמוח שלי מתקשה לתפוס אותו, ניצבים הרים. בהשוואה להרים הנצחיים המכוסים בשלג האלה, הגבעות המאובקות סביב לוס אנג'לס נראות כמו ערמות חצץ. אני סוגרת את הפה שלי, מסתובבת ומחפשת אחר אות חיים. בחדר שוררת אווירה שמזכירה מגורים פרטיים יותר מאשר בית מלון, והאזור היחיד שאני מניחה שיכול לשמש כדלפק לרישום האורחים זאת פינת קריאה חמימה ומזמינה בסמוך לאח, היכן ששולחן ישן ניצב זקוף כשומר. אבל אין שם נפש חיה. אני נושאת את מבטי לנקודה בה תקרה בסגנון קתדרלה נפתחת למרפסת בקומה השנייה, ואז נזכרת שסוואנה אמרה שהאורחים מתגוררים בבקתות פרטיות הפזורות ברחבי השטח. אבל היכן העובדים, לכל הרוחות?

"שלום?" אני קוראת, לחוצה מעט. אני מסירה כפפה ובודקת אם יש לי קליטה בטלפון. כלום. אצטרך להתחבר לרשת הווי-פיי ברע שאמצא מישהו שיאמר לי את הסיסמה. אלא אם כן, כמובן, בטעות הורידו אותי במלון רפאים כמו בסרט 'הניצוץ'. אני בולעת רוק בכבדות, לפתע מצטערת שבר מיהר להסתלק.

"שלום?" אני קוראת שוב.

לאחר שלא נשמעת שום תגובה, אני פולטת נשיפה בייאוש. אני שוב עוטה את הכפפות שלי, וצועדת לעבר דלת הכניסה. אם אין אף אחד בפנים, בטח אוכל למצוא מישהו בחוץ. אולי לא קר כפי שדמיינתי.

אני פותחת את הדלת, ומייד חוטפת סטירה מהמציאות. האישונים שלי מעקצצים כנגד פרץ רוח קר כקרח, אבל אני צועדת החוצה כמו מגלת ארצות נועזת, מוכנה להתמודד עם התנאים הלא ברורים והעוינים. אני מביטה סביב ומבחינה בשביל שפולס בשלג המשתרע לאורך דופן הבקתה. אני הולכת לאורך השביל, ובעודי עושה זאת, שומעת צליל עמום וקצבי הנישא עם הרוח. אני ממשיכה עד שהשביל מתעקל כנגד דופן הבקתה, ונעצרת במקומי.

יש מישהו שחוטב עצים בקרחת יער מכוסה בשלג. מישהו גבוה וחסון. מישהו עם שרירי גב בולטים שמתגמשים ונדרכים תחת חולצתו התרמית הדבוקה לגופו, עם כל תנועת הנפה חנינית של הגרון שלו. מישהו שנשיפותיו המאומצות נישאות באוויר בעננים לבנים סביב התלתלים השחורים שלו. לבולי העץ שמולו אין שום סיכוי, בזמן שלהב הגרון שלו נוחת עליהם בדיוק מושלם. נשמע צליל ביקוע עסיסי. הוא נאנק, ואיכשהו אני כבר לא מרגישה שקר לי.

כמו מטרידנית אמיתית, אני מתבוננת בו זז כפי שהייתן צופות בענף אולימפי אקראי שמעולם לא צפיתן בו בעבר, אך פתאום התחלתן לגלות בו עניין רב. האם חטיבת עצים נחשבת כענף ספורט אולימפי? אם לא, היא בהחלט צריכה להיות. מעולם לא הרגשתי כל כך פטריוטית. אני פוסעת צעד קטן בכיוונו. יש בו משהו מוכר. אף שאני יכולה לראות רק את גבו המרהיב, איכשהו אני יודעת שאם הוא יסתובב, הפנים שלו לא יפתיעו אותי. אבל איך זה בכלל אפשרי? יש בדיוק אפס אחוזים שאני מכירה את הזוכה העתידי הזה במדליית זהב בחטיבת עצים.

אני שומעת רחש שמגיע ממש מאחוריי, ומקיצה בבהלה מהטראנס בו אני שבויה. אני מסתובבת, וזעקה נפלטת מפי לפני שאני בכלל

מספיקה לשים לב למחשבות שחולפות בראשי. כשהמילים סוף כל סוף מבזיקות במוחי, הן מהבהבות כמו פנסי חירום: חום. ענק. פרווה. ענק. אני כושלת לאחור בצעדיי מפני החיה, שפולטת נשיפה זועמת ומהבילה וזוקפת את ראשה העצום. אני צועקת שוב. או שאולי לא הפסקתי לצעוק. אדרנלין מעלה באש את כל איבריי הפנימיים וחורר את גופי, כשאני מסתובבת ושועטת קדימה כעיוורת, מנופפת בזרועותיי לכל עבר. האיש שומט את הגרזן שלו בשלג, מביט בי בבהלה. באינסטינקט ההישרדותי שלי, הוא הסיכוי היחיד שלי להינצל, וכשאני מצמצמת את המרחק בינינו, אני לא חושבת – אני פשוט קופצת. הוא תופס אותי כאילו שהוא רגיל שנשים אקראיות מזנקות היישר אל בין זרועותיו החסונות, ולמען האמת, לא אופתע לגלות שזה אכן המצב. אבל פרט לכך שזכיתי לאישור שהפנים שלו הן אכן יצירת המופת המחוספסת שציפיתי לראות, במוחי חולפת מחשבה אחת ויחידה. "תברחי!"

למרבה תדהמתי, הוא פשוט מרים את אחת מגבותיו העבות. פשוט נפלא. אתן יכולות לסמוך עליי שאשליך את חיי היישר אל בין ידיי של חתיך רפה שכל. אני בקושי מצליחה לעמוד בפני הדחף לנעוץ את העקבים שלי בתחת שלו ולדרבן אותו להתחיל לדהור כמו סוס. במקום זאת, אני מפנה את ראשי בתנועה חדה בניסיון להבין באיזו מהירות המוות שלי הולך וקרב. אבל לתדהמתי והקלתי המוחלטת, המוות שלי עומד בשקט בשלג, היכן שהשארתי אותו, ממצמץ לעברנו בעיניו בשלווה. אני מסבה את מבטי בחזרה אל הגבר שאליו נצמדתי באימה.

"זה אייל קורא," אני מודיעה לו, עדיין מתנשמת מהריצה אחוזת הטירוף שלי. "לא דוב."

הגבר מהנהן אליי בנימוס, כאילו שבאמת מדובר בחדשות מרעישות מבחינתו. "זאת הבחנה חשובה."

"חשבתי שאני עומדת למות," אני אומרת במגננה, בעודי מהדקת מעט את אחיזתי סביב צווארו.

"זאת אומרת שאת לא מברכת את כולם לשלום ככה?" הוא שואל בקול בריטון שאני מרגישה היישר דרך מעיל הדובון שלי.

אלוהים אדירים. הדם שמציף את פניי גורם ללחיים שלי לעקצץ, ואני מבינה שהקפוצ'ון שלי כנראה החליק לאחור בזמן שרצתי בבהלה.

"במקום ממנו אני באה אין שום חיות בר", אני אומרת. "זה פשוט הפתיע אותי."

"אם ככה, את בוודאי מרגו בראדלי מלוס אנג'לס."

"ואתה בוודאי טראפר מ... היער?"

שפתיו הבשרניות והסדוקות מעט מתעקלות לחיוך עליו שמקמט את זוויות עיניו. הן בצבע ירוק כהה ומכותרות בריסים עבים, כך שהוא נראה כאילו שיש לו קרבה מסוימת ליערות הירוקים שמכתרים אותנו. כאילו שהוא גדל פה, ממש בסמוך אליהם. יש בו משהו כל כך מוכר, ויחד עם זאת אני לא ממש מצליחה –

"לא, טראפר זה אבא שלי. אני פורסט". שתיקה. "מהיער."

בתגובה לדבריו חומק מגרוני צחוק נפעם, והבטן שלי מתהפכת בעונג כשאני רואה שהוא בוחן את גומות החן שלי במבטו. "קצת מובן מאליו, לא?"

הוא מסיט את מבטו לעבר השטח הרוחש בעצים, היכן שאייל קורא קטן עומד בקרבת מקום. "היה יכול להיות גרוע יותר. היו יכולים לקרוא לי על שם הסנדק שלי."

"שהוא...?"

"הבחור שלא מזמן הוריד אותך פה."

אני פולטת נחרה, ושפתיו מתעקלות בחיוך. השיניים המושלמות שלו ניצבות בניגוד מובהק לזיפים־הגובלים־בזקן העבים שלו. אני מפתחת מודעות הולכת וגוברת לרגליי הכרוכות סביב מותני הגרניט שלו, ולעובדה שהרגע השתמשתי במילה 'גרניט' כדי לתאר את הגוף שלו ביני ובין עצמי, כאילו שהוא גרסת החיים האמיתיים של כל גיבור רומן שאי פעם נוצר. החרדה שלי הולכת ומתעצמת כשאני שמה לב לחוס שגופו פולט עקב המאמץ שלו, ולפרק הזמן הממושך שחלף מאז הפעם האחרונה שהייתי קרובה כל כך למישהו עם פיץ. וזאת בדיוק המילה האחרונה שאני רוצה שתעסיק את מחשבותיי כרגע, ולכן היא הופכת למילה היחידה שמעסיקה אותן.

עד שבסופו של דבר אני מזהה אותו.

"החיוך יורד מפניי ותחושת ניתוק מהמציאות אוחזת בי. מפני שהוא לא ההתגלמות של כל גיבור רומן רומנטי שאי פעם נוצר – רק של אלה שאני יצרתי. יש לציין שבראיתי במילותיי שפע של גברים. שישה, ליתר דיוק. לכל אחד ואחד מהם הענקתי כרוב חסדי מאפיין אהוב אחד, וחילקתי את העדפויות האישיות על פני מספר דמויות, מפני שחשבתי שיהיה מוגזם מצידי לייחס את כולן לגבר אחד. אבל עכשיו, כשאני בוהה בפורסט, אני מתעמתת עם כל אחת ואחת מהן בבת אחת. עיניי סורקות את תווי פניו, ואני מזהה את הגלים המחוספסים והשוקולדיים של קיילב. את העיניים הירוקות של ברנדון. את מבנה העצמות המסותת של ליווי. את מבנה הגוף ההרואי של אנדרס. את הגובה של הריסון. אף על פי שלעולם לא אדע בוודאות, ככל הנראה גם את דקס, באיבר ה –

"רצית לרדת בחזרה אל האדמה?" הוא שואל במהוסס, "או שאת עדיין במצב של הילחם-או-ברח?"

אני ממצמצת בעיניי, קולטת שכבר למעלה מדקה אני בוהה בו כמו איזו פסיכופתית. "נכון. כן. לרדת," אני אומרת ברהיטות. פורסט עוזר לי לרדת מהגוף שלו – עליו עשר מתוך עשר נשים היו ממליצות – והשלג מתפצח תחת נעליי בזמן שאני פוסעת צעד מגושם לאחור ונסוגה מפניו. אני מתחילה להבין שרצתי בבהלה בניסיון לברוח ממשוה שכלל לא יכול להזיק לי, והיישר לזרועותיו של הסכנה האמיתית שמאיימת עליי.

הגעתי לאלסקה במטרה לברוח מכל מה שהכרתי. להשאיר מאחור את הזהות שלי בתור סופרת רומנים רומנטיים ולכתוב תעלומת רצח אפלולית. במקום זאת, אני מוצאת את עצמי בתוך סצנת אהבה-ממבט-מקרי שלא יכולתי לכתוב טוב יותר, עם גבר שנדמה שנלקח היישר מתוך אחד מהרומנים הרומנטיים שכתבתי. גבר שאני מכירה פחות מהזמן שיידרש לי כדי לעשות את המקלחת הקרה שאני חייבת בדחיפות, אבל שאיכשהו נרשם בתודעה שלי בתור עוגן של ביטחון ברגע של בהלה כה עזה, שהייתי בטוחה שאני עומדת למות.

אבל פורסט מהיער? ברצינות? אפילו אני לא קלישאתית עד כדי כך.

אני מצמידה כפפה אל מצחי כשכאב ראש מתחיל לפעם ממש מעל לגבה השמאלית שלי. זה היה היום הארוך בחיי, לא אכלתי דבר כבר שעות ארוכות ואני בוודאי מצחינה כמו תסמונת המעי הרגיז של דוד בר. הגבות של פורסט מתכווצות לכדי מקשה אחת, כך שהוא נראה כמו אחד מהגברים החתיכים והמיוסרים בפרסומת למי קולון. "את בסדר?"

חרדה גואה בי לשמע הדאגה הכנה בקולו. ויחד עם זאת עיניי מתבייתות על עיניו בחיפוש אינסטינקטיבי אחר משהו שיסב לי רוגע ונחמה. זהו אינסטינקט מוטל בספק, בהתחשב בכך שמדובר באדם זר וגדול ממדים שאוחז בידו גרזן. אבל הוא לא מסתכל עליי כאילו אני יכולה לשמש בתור חומר גלם מושלם לתחביב הפחלוצ' האנושי שלו, או אפילו כאילו אני בסך הכול עוד אורחת באתר הנופש. המבט בעיניו, ממש כמו השאלה שלו, רך וקצת דואג כשהוא בוחן את תווי פניי – כאילו אני לא האדם היחידי פה שמרגיש כאילו הוא פגש בפרי דמיונו שרקם עור וגידים לנגד עיניו.

אלוהים, אני זקוקה לתנומה ובדחיפות או אפילו עדיף, לטרמפ חזרה היישר אל שדה התעופה. אני מנענעת מעט את ראשי בניסיון לנקות אותו מהמחשבות. הוא שאל אם אני בסדר, והאמת היא שאני לא בסדר. כבר תקופה ארוכה שלא נמשכתי ככה למישהו, ובפעם האחרונה שזה קרה, זה עלה לי בכבוד שלי, באמונה שלי באהבה ובמספר פיקדונות ביטחון לחתונה. בהלה מזרחלת במעלה גבי נוכח המחשבה, ופתאום אני מרגישה כמו קטוס בסרטון וידאו מהיר, המצמיח את הקוצים שלו במהירות הבזק. לטוב או לרע, מאז ומתמיד מנגנון ההגנה שלי היה להפוך את עצמי למעוררת סלידה.

"אני קופאת מקור", אני מכריזה. "אשמח שתיקח אותי לבקתה שלי, אם לא מפריע לך. ואני צריכה שמישהו יאסוף את התיקים שלי." לשמע גוון קולי הצונן, הבעת פניו ושפת גופו של פורסט הופכות בן רגע מאופקות יותר, ואני מתחרטת על הקרירות שהפגנתי כלפיו. אבל אני במצב בקרת שליטה מלא, ואם אהיה תקועה איתו פה למשך ששת השבועות הבאים, לא אצליח לשרוד אלא אם כן אקפיד לשמור ממנו מרחק מסוים.

"בסדר", הוא אומר, כל זכר לחמימות מתפוגג ונעלם, כאילו הוא ממחר לשקם את גבולותיו שקרסו. "בואי אחריי."

הוא מרים את הגרזן שלו ומתחיל לצעוד, אבל אני מהססת לזוז ממקומי. הדוב-אייל קורא עומד בסמוך לשביל, ואף על פי שלא נראה שהוא מעוניין להתחיל להשתולל, עדיין מדובר בחיית בר ענקית. פורסט קולט את ההססנות בפניי ונאנח בכבדות. עושה רושם שהסבלנות שלו לזרים אזלה לגמרי. "אל תדאגי בקשר לבולווינקל, הוא אומר. "הוא בסך הכול מתחנן לגזרים. בואי אחריי."

"בולווינקל? כמו... הוא חיית המחמד שלך?"

"לא, הוא קנס בשווי חמש מאות דולר שמחכה לקרות. האכלת איילים קוראים אסורה בחוק, אבל מתישהו אבא שלי התחיל לעשות את זה, ועכשיו הוא פחות או יותר מבוית. פשוט תתעלמי ממנו."

אני יכולה לתאר לעצמי איך סוואנה הייתה מגיבה אם מישהו היה מונע מבעל חיים פינוק טעים, בין אם זה נחשב לפשע ובין אם לא, ולפתע אני נתקפת בגל ראשון של געגועים עזים הביתה. אני מתחייבת ביני ובין עצמי לאזור אומץ להגניב לבולווינקל גזר לפני שאעזוב, אבל בעודנו חולפים על פני הר הפרווה החום העצום, אני לא יכולה שלא להתקרב אל פורסט. אומנם הוא קצת עצבני, אבל לפחות לו אין את הדברים הבולטים האלה על הראש. קרניים. או איך שלא קוראים לזה. במקום להוביל אותי בחזרה אל המבנה המרכזי של בית ההארה כדי לאסוף את התיקים שלי, פורסט מוביל אותי לאורך שביל חדש החוצה את היער על מנת לאתר את הבקתה שתהיה לי לבית למשך ששת השבועות הבאים. כשאני מתחילה לאבד את התחושה בכפות רגליי המדשדשות, אני מבינה שטעיתי כשהחלטתי לנעול סניקס. אני נזכרת במגפיים העמידות לשלג (ובכל שאר הציוד) שסוואנה רכשה והתעקשה שאקח איתי, ובקרכי גואה גל של הערכה כלפי אחותי. נכון שאני לא רוצה להיות פה, אבל לפחות היא הקפידה שלא אאבד את האצבעות בכפות רגליי.

"הבקתה כבר ממש קרובה", קורא אליי פורסט, בעודו ממשיך להתקדם לפניי כאילו הוא נולד וטופח לשרוד בטמפרטורות נמוכות כשהוא לבוש בשכבות בסיס הצמודות לגופו.

בינתיים, אני בקושי מצליחה לכבוש את הצווחה שלי כאשר גוש רטוב של שלג נופל מענף גבוה ונוחת לי על הראש. אני עומדת לפנות לאחר ולומר לו שאין לי שום בעיה לישון על אחת מהפרוות של בעלי החיים בבית ההארכה כאשר אני סוף-סוף מתחילה להבחין ביעד שלנו. הבקתה קטנה, מכוסה בשלג ומוקפת בעצים. כמו מגדלור של חמימות ונחמה. מקום עם שירותים. כשאנחנו מגיעים לדלת והוא פותח את המנעול, אני מפלסת לי דרך וחולפת על פניו, נואשת להיכנס פנימה. פורסט נכנס אל הבקתה בקצב של מישו שגופו כלל לא מוטרד משינויים בטמפרטורה.

"סגור את הדלת!" אני רושפת. "כל החום יוצא בגללך!"

הוא נענה לבקשתי, ורוקע במגפיו המכוסים בשלג על שטיח הכניסה, בזמן שאני מסירה את הכפפות וכמעט תוחבת את האצבעות לתוך הפה שלי בניסיון לחמם אותן. בזמן שהפנים שלי מתחילות להתחמם קצת, גם האף שלי מתחיל להפשיר. "הינה", אומר פורסט, ומגיש לי אריזת ממחטות שהוא לקח מהשולחן בכניסה לבקתה.

אני מתחילה להתגרד מעצבים כשאני מבחינה שבאורח פלא האף שלו נותר רודר ויבש. אני מקנחת את אפי בקול תרועה מביך ופושטת את המעיל שלי. הבגדים שאיתם הגעתי נוחים, אבל לא נוחים מספיק. אני צריכה להיות עטופה בטרנינג הקשמיר שבו התפנקתי לאחרונה – פרס הניחומים שלי על כך שהסכמתי לנסיעה הזאת.

אני נושאת את מבטי אל פורסט וקולטת שהוא לוטש בי מבטים. כנראה כי, הודות לגוש השלג שנמס בשיער שלי, אני נראית כמו חתול רטוב בג'ט לג. חוץ מזה שהוא מלחיץ אותי באופן כללי, המבט החד שלו מעורר בי מודעות עצמית שאינה אופיינית לי, וקרוב לוודאי שבגלל זה אני פולטת, "התכוונת לערוך לי סיור במקום, או משהו כזה?"

הוא ממצמץ בעיניו נוכח גוון קולי החצוף, ואף שאני יכולה לחוש בטעם המילה "מתנצלת" על קצה לשוני, אני מחליטה לשתוק. אני מבינה שאין לי שום סיבה לגיטימית להתעצבן עליו, אבל החלק המבוהל שבי, שמנסה לשמור עליי, מחפש בנרות אחר סיבה כזאת.

"כן. זאת אומרת, לא," הוא מתקן את עצמו. "בריוק עמדתי ללכת להביא את התיקים שלך מבית ההארכה. אבל תרצי שלפני כן אבייר אש באח?"

אני מביטה סביב ומבחינה באח מאבן בסלון הבקתה, ובאחד מהמתלים העגולים האלה מברזל מחושל המלא בעצים להסקה. נראה לי די פשוט, ויותר מהכול, אני צריכה להיפטר מנוכחותו המטרידה של הגבר הזה.

"זה בסדר, אני מסתדרת."

"את מסתדרת," הוא חוזר אחריי בטון ספקני.

"מה, אני לא נראית כאילו אני יודעת להעלות דברים באש?" אני אומרת, מוכנה להיעלב בשם כל הנשים מציתות האש ברחבי העולם. "את מעלה דברים באש באופן קבוע?" הגבות שלו מתכווצות בספק.

"זאת אומרת, אין לי בבית מבער עם חריטה של ראשי התיבות שלי, או משהו כזה, אבל נראה לי שאוכל להתמודד עם הדלקת אש באח." הבעת פניו מבהירה לי שהוא לא קונה את מה שאני אומרת, אבל ברוב חוכמתו, הוא בוחר להניח לי. "רק תזכרי לפתוח את הארובה." "כן. מן הסתם," אני אומרת, רושמת לעצמי לבדוק מדוע אח זקוק לארובה. מה שמזכיר לי משהו חשוב להפליא. "אה! אני אצטרך את הסיסמה לווייפיי. מקודם לא הצלחתי להתחבר לרשת." הוא מצר אליי את מבטו, כאילו הרגע פניתי אליו בשפה זרה. "ווייפיי?"

"הממ... כן? משהו שלפעמים מכנים גם רשת האינטרנט?"

הוא צוחק בתגובה לדבריי. צליל צחוק עמוק ועשיר, וכשהוא מלווה בחיוך שלו, לרגע הוא מצליח לדומם את הנוירוניים שנורים בפראות ברחבי מוחי. "אין פה ווייפיי."

אני מנידה בראשי, בניסיון להתנער מהפרומונים שסותמים את אוזניי. "סליחה?"

הוא מרים את ידיו ומתבונן ברחבי בקת העץ, כמו כדי לציין את המובן מאליו. "אין פה שום ווייפיי. המגדל הכי קרוב לפה נמצא בטלקיטנה, וזה מחוץ לטווח."

"אז רגע," אני אומרת, מתקשה לעכל את הבשורה. "אתה אומר לי שבבית ההאחזה נורת' סטאר אין שום חיבור לווייפי. נקודה?"
"זאת אחת הסיבות המרכזיות שמושכות לכאן מבקרים. הם רוצים להתחבר לטבע – לא למסכים שלהם."

אני קולטת את הבעת השיפוטיות בפניו, אבל מאחר שאני לא מצליחה להגות שום מילה, אין לי ברירה אלא פשוט לפעור את הפה כמו דג. האפשרות שלא יהיה לי פה חיבור לאינטרנט כלל לא עלתה בדעתי.

"אבל אני צריכה להתחבר לאינטרנט," אני אומרת לו, בקושי מצליחה להסתיר את הבהלה בקולי. "אני צריכה להתחבר לאינטרנט בשביל העבודה שלי! בשביל לשמור על קשר עם אחותי, שסובלת מבעיה רפואית חמורה!"

"ובכן, פעם בשבוע אני נוסע לטלקיטנה בשביל לאסוף דואר ומצרכים," הוא אומר. "אני מניח שתוכלי להצטרף אליי ולהשתמש באינטרנט קפה שבעיירה."

"אינטרנט קפה? חזרנו בזמן לשנת 2003?"

הוא מושך בכתפיו העצומות ומחייך אליי חיוך שנראה יותר כמו לגלוג, והפעם לא נדרש ממני שום מאמץ כדי להתעצבן עליו. להפך, העצבים זורמים ברחבי גופי בחופשיות.

"ברוכה הבאה לאלסקה," הוא אומר. ועם דברים אלה, הוא מותיר אותי לעמוד בבקתת עץ באמצע השממה של אלסקה, תוהה כיצד לכל הרוחות אצליח לשרוד את ששת השבועות הבאים בחיי.

פּוּרָט

איך בן אדם אחד מצליח למלא כל כך הרבה מזוודות?
 כשאני מסדר על ברכיי את המזוודה הקשיחה והחלקלקה שלא
 הצלחתי לדחוס עם יתר המזוודות בנגרר הגדול ביותר של אופנוע
 השלג שלי, אני לא יכול שלא לתהות האם מישהו, אי פעם, היה אבוד
 בצורה תהומית כל כך כמו מרגו בראדלי. אמיליה ארהארט? מגלן?
 טום הנקס וחברו וילסון? שום דבר בכל הסיטואציה הזאת לא נשמע
 לי הגיוני. ללא יוצא מן הכלל, כל האורחים שמגיעים לשהות בבית
 ההארכה נורת' סטאר הם חובבי טבע מנוסים. מסוג האנשים שידעים
 כיצד להפוך את השתן שלהם למי שתייה, ושברוך כלל מביאים
 איתם רק את מה שהם יכולים לסחוב על הגב שלהם. עד היום, כמובן.
 משהו אומר לי שמבחינת האורחת החדשה שלנו, 'לצאת אל המרחבים
 הפתוחים' פירושו לצאת לסיבוב במזח של סנטה מוניקה.

אני נוסע לעבר הבקתה שלה ומותח את צווארי בניסיון לפוגג
 מעט מהנוקשות שלו, עדיין מרגיש את השלכות ההתנגשות החזיתית
 בינינו, תרתי משמע. אני יכול להודות שבהתחלה חשבתי שהבידור
 הכמעט מוחלט בחצי השנה האחרונה בשממה של אלסקה החל לתת
 את אותותיו. שחוויתי הזיה רב-חושית של האישה הכי מושכת שהאונה
 הקדם-מצחית שלי הייתה יכולה להמציא. אבל ככל שהתבהר לי שהיא
 אדם אמיתי שהתברך ברמת המודעות העצמית הצנועה של ברבי
 מאליבו, המוח שלי נאחז בשאלה אחת ויחידה: מה היא עושה פה,
 לכל הרוחות?

זאת תעלומה אמיתית, ולמרבח הצער, אני אף פעם לא מצליח לעמוד בפני תעלומה טובה.

אני עוצר ליד הבקתה שלה, מדומם את המנוע ומתחיל לפרוק את אינספור המזוודות שלה, כולן בצבע שמנת מרגיז ובכלל לא פרקטיות. היא ארזה תלבושת שונה לכל שעה ביום? אני מניד בראשי בתדהמה. אולי העלות הגבוהה של השעות בנורת' סטאר שכנעה אותה שהיא בעצם נרשמת לאיזושהי חוויית גלמפינג. תצפה לה חתיכת הפתעה כשהיא תפגוש את שאר האורחים, שהבגדים שלהם נראים (ומריחים) כאילו היו תחובים בתוך שק בד מצחין במשך מספר ימים ברציפות. מפני שזה אכן מה שקרה.

חלק קטן בי, שהיה צמא לקצת בידור במהלך החודשים האחרונים הקשים באופן חריג, משתוקק כבר לראות את האינטראקציה ביניהם. או לראות את התגובה שלה לבשורה שבבית ההארכה נורת' סטאר אין שום שירותי ספא. אבל יש בי גם חלק חכם וזהיר יותר, שפשוט היה מעדיף שהיא בכלל לא הייתה מגיעה לפה. החל ברעמת השיער הזהובה והארוכה שלה, שנראית כאילו טופחה בידי צוות של אנשי מקצוע, ועד לנעלי הטניס הלבנות הבוהקות בהן היא דרדשה בשלג. כל פרט אודותיה זועק דרום קליפורניה. שזה בדיוק המקום שאני מתאמץ בכל כוחי לשכוח.

סוף־סוף אני מסיים לפרוק את המזוודות מהקרן הנגרר וזוקף את גבי מלוא קומתי לפני שאני מקיש על הדלת שלה. לאחר שבמשך דקה שלמה כמעט לא נשמעת שום תגובה, אני מקיש עליה שוב. עדיין שום דבר. אני קולט שאני נועץ את שיניי בלחי שלי מבפנים, וממהר לשחרר אותה. היא בטח קרסה מעייפות ונרדמה אחרי הנסיעה המפרכת שעברה עליה. מצד שני, חלפו בסך הכול דקות בודדות מאז הפעם האחרונה שהתראינו. דאגה מעצבנת מתחילה לצמוח כעשבים קוצניים בבטני. האם היא מתה ממחסור בווי־פיי? האם היא ראתה סנאי והתעלפה? הדליקה אש באח ושכחה לפתוח את הארובה המזורגת, כמו שאמרתי לה לעשות?

ההשערה האחרונה הזאת שולחת גל של דאגה ממשית להפליא במעלה גבי. בטיחות האורחים עברה כעת לאחריותי, לאחר שנכפה

על אבא שלי לצאת לפנסיה מוקדמת. בנוסף, בעוד שמבחינה טכנית אני לא רופא פעיל (לפחות לא במובן המסורתי), כן למדתי בבית ספר לרפואה. יש לי רישיון ודקלמתי את שבועת היפוקרטס, שמתבחינה טכנית מצריכה ממני לעזור לכל מי שזקוק לעזרה. גם למי שלא יודע להבדיל בין אייל קורא לדוב. ואולי במיוחד לטיפוסים האלה.

אני מקיש על הדלת פעם אחת אחרונה, וכשאני שומע אלא דממה נוספת, אני פותח את הדלת. "שלום?" אני קורא, סורק את החדר. אני מוצף הקלה כשאני שם לב שאין אש באח, אבל אני עדיין דרוך ומוכן לטפל בפצע ראש בעזרת אחד משמונת אלפים פריטי הביגוד שהיא ארזה. ואז מגיע לאוזני צליל של מים זורמים.

"הי! אני במקלחת!" היא קוראת אליי. "אתה יכול להכניס את הכול לחדר השינה, בבקשה?"

אני נושם נשימה איטית, מנסה להשיב את ליבי המפרפר למקומו ממעלה הגרון. מאז התאונה של אבא שלי, אני מתקשה שלא לצפות לתרחיש הגרוע מכול. אבל היא בסדר. רק מתקלחת.

אחרי רגע בו נתתי לזה לשקוע, מהר מאוד מצאתי את עצמי לכך שלא הייתה לי היכולת לדמיין דברים בראש... עצם היותה יפהפיה אינו אלא פעמון אזהרה נוסף המהדהד בין אוזניי, מתריע בפניי לשמור מרחק ממנה. מזכיר לי את הפעם האחרונה שנשביתי בקסם של פנים יפות ולילה קר, שהשלכותיהם כמעט עלו לבית ההארכה נורת' סטאר בהפסד כספי המשתווה להכנסות של עונה שלמה. לא שמרגו מנסה לפתות אותי או משהו כזה. לאחר ההלם הראשוני של הפגישה שלנו, היא הבהירה לי שאני הדבר האחרון שמעניין אותה, וזה בסדר גמור מצדי. קבעתי לעצמי חוק ברזל שאומר שאסור לי להתקרב יותר מדי לאורחות – אפילו שהמוח שלי כבר גועש ממחשבות על האורחות הזאת.

אני מכחך בגרוני. "אין בעיה," אני אומר מבעד לצליל המים הזורמים, ואוחז בידיות של שתי המזוודות הראשונות. אני עומד לגרור אותן לתוך חדר השינה, אך נעצר בפתח. דלת חדר האמבטיה הושארה פתוחה מעט, ממש לכדי חריץ, ככל הנראה כדי שהיא תוכל לשמוע אותי כשאני נכנס. אך אל הדלת מוביל שובל מבוילגן של בגדים שבהם

ראיתי אותה לפני כן. עיניי נמשכות בחוסר אונים לעבר מכנסי היוגה שלה, לנקודה שבה חתיכת תחרה תכולה מבצבצת מתוך הלייקרה השחורה. בסמוך לסוודר שלה זרוקה על הרצפה חזייה עם רצועות באותו צבע. אלוהים אדירים. תקופת היובש שלי הייתה מגלגלת גלגלי קוצים ברחבי החדר אם הייתה יכולה. אני צריך להתאפס על עצמי. היא בסך הכול רוצה שאעזור לה עם המזוודות שלה, ואני פשוט נועץ מבטים כאילו מעולם לא ראיתי תחתונים של אישה.

"תודה," היא קוראת כלאחר יד.

מסיט את מבטי, אני גורר את המזוודות לתוך החדר, ואז מסתובב ופונה להביא את השאר. ויש לא מעט מהן. כשאני חוזר, צלילי ההמהום נטולי ההרמוניה שלה נישאים מהדלת הפתוחה על גבי אדים המסתלסלים באיטיות, ולפתע עולה בנחיריי ניחוח עמום של גרדניות. אני קופא במקומי. בלי לחשוב פעמיים, אני שואף שאיפה עמוקה מהניחוח, ובן רגע, אני חוזר למרפסת הישנה שלי. עיניי עצומות, ואני יכול ממש להרגיש את השמש של קליפורניה מחממת את פניי ולשמוע את דבורי הבומבוס מזמזמות כשהן חולפות על פניי. אני יכול ממש לטעום את טעם הקפה האהוב עליי לאחר אימון הבוקר שלי, ולהרגיש את האדמה בין אצבעותיי כשאני בודק אם הצמחים שלי זקוקים למים. אבל אז מרגו מתחילה לזייף, ועיניי נפקחות בחטף, מחזירות אותי בפראות מטלטלת אל המציאות, וכל הדברים הללו מתפוגגים ונעלמים. הגרדניות שלי, דבורי הבומבוס, הקפה שלי, הבית שלי ומה שכואב לי יותר מכול, הקריירה שאפשרה את כל זה. במקום להתקדם במה שהחשבתי כעבודת חיי, חזרתי היישר למקום ממנו חשבתי שברחתי לתמיד. אני מעביר יד בשערי ומשחרר אוויר בשקט, מסרב להתחרט על הבחירות שלי. אני חייב להסתלק מפה. להפסיק לחלום בהקיץ בבקתה של אישה זרה בזמן שהיא מתקלחת במרחק מספר צעדים בודדים ממני, וללכת לבדוק מה שלום אבא שלי – הסיבה היחידה שבגללה בכלל הגעתי הנה.

אחרי שכל המזוודות שלה סוף-סוף בתוך החדר ואני מסיים לארגן אותן לפי הגודל כי אני פשוט לא יכול לשלוט בעצמי, אני מביט לעבר הדלת של חדר האמבטיה. "בסדר, סיימתי להכניס הכול," אני קורא

מבעד לצלילי ההמהום של מה שאני רק יכול לנחש שהוא הביצוע הכי גרוע בעולם לשיר "Uptown Girl". או "Smells Like Teen Spirit". קשה לדעת בוודאות. "ארוחת הערב מוגשת בשעה שש בבית ההארכה", אני אומר, מקווה שאני לא נשמע להוט מדי לראות אותה שוב. כי אני לא.

"מצוין, תודה", קוראת מרגו בתגובה. "השארתי על השולחן משהו בשבילך."

אני מתבייש מהמהירות שבה הראש שלי מסתובב. אני לא בטוח למה קיוויתי – רמז שיסביר מה היא עושה פה? בגד תחתון נוסף שהושלך לרצפה בחופזה? כל מה שאני רואה זו כוס תרמית גדולה ויוקרתית.

"אני אשמח לקצת מי קרח, אם לא מפריע לך", היא קוראת לעברי, ותחושת ההשפלה שעולה בי מטלטלת את כל גופי. אז בגלל זה אין לה שום בעיה שאסתובב ברחבי חדר השינה שלה בזמן שהיא מתקלחת. מפני שמבחינתה אני חלק מהשירותים שבית ההארכה מציע. היא בוודאי גם מצפה שארים את המגבות שלה מהרצפה ואשאיר סוכריות מנטה על הכריות שלה.

זה לא אמור להפתיע אותי אחרי הדרך שבה היא דיברה אליי קודם, אבל כמו בגד שנתפס בציפורן סדוקה, המחשבה שלי נתקעת על הזיכרון שלה קופצת אל בין זרועותיי. איך למשך דקה היא התבוננה לתוך עיניי כאילו הייתי האדם היחידי שקיים בעולם מבחינתה. איך בחלל של אותו רגע שקפא בזמן, ההסברים לביקורה פה היו חסרי כל חשיבות מפני שהחזקתי בין זרועותיי את כל החמימות, האור והיופי של לוס אנג'לס שאליהם כמהתי. אני מניח ששנינו הזינו.

אני יוצא מחדר השינה, אבל לא לפני שאני לוקח את הכוס התרמית מהשולחן ברגע האחרון. אם היא תראה בי לא יותר ממשרת, זה רק יהפוך את חיי לקלים יותר. יש עבודה שעליי לעשות, והיא לא כוללת להיתקע על אורחות שבכל מקרה ייעלמו לפני שאספיק להניד עפעף.

"אתה יכול להעביר לי את אחד הבצלים האלה, בבקשה?"

בעוד שעה ארוחת הערב תוגש לאורחים, ואני עובד בקדחתנות במטבח של בית ההארחה. לבקשתו של אבא שלי, אני משליך לעברו בצל בלי לחשוב. ברגע שהוא משתחרר מהיד שלי, אני קולט את הטעות שעשיתי. "לעזאזל."

הבצל מפלח את האוויר בקשת איטית וחיננית, אבל היד השמאלית של אבי, שניזוקה ממש לא מזמן, איננה מהירה מספיק. הבצל פוגע היישר בחזה שלו, משמיע קול חבטה עמום, מתגלגל אל חיקו, מכיסא הגלגלים שלו ואל מתחת לשולחן. סקאוט, כלב המלמוט הגדול בצבעי שחור-לבן, שאיננו כלב שירות רשמי אך מקפיד להיצמד אליו כמעט בכל רגע נתון, זוקף את ראשו הזאבי מהרצפה ונועץ בי מבט לא מרוצה. אני כובש קללה נוספת המאיימת לפרוץ מפני. למשך חלקיק שנייה, חיים שלמים של רגעים שבהם התכוננתי באבי משליך ותופס בזריזות כל מה שנמצא בהישג ידו מחקו את המציאות החדשה שאליה שנינו מנסים להסתגל.

"סליחה, אני –"

אבא קוטע אותי בחיוך מאולץ. "מי לכל הרוחות אתה חושב שאני, ג'ו דימאג'יו? לך תביא אותו. הוא התגלגל מתחת לשולחן." הוקל לי שהוטלה עליי משימה שתעסיק אותי, אני מתכופף ומתחיל לחפש את הבצל הסורר. תוך כדי חיפוש אני עוצר לרגע כדי לפנק את סקאוט בגירוד באוזנו העבה והרכה, אני שומע את דלת המטבח נפתחת לרווחה בליווי חריקה שמזכירה לי שאני צריך לתקן אותה.

"שלום לכם, בניס. התחלתם בלעדיי?"

אני קם מהרצפה עם הבצל בידי ורואה את ג'ו נכנסת למטבח, נושאת בידה ארגז גדול ועמוס בירקות מהחממה. גבוהה, חזקה ועם שיער שחור-כסוף מרשים שמשתפל עד מותניה בצמה נצחית, היא המנהלת של בית ההארחה, השפית ודיירת קבע, וגם הדבר הכי קרוב לאימא שהיה לי מאז איבדתי את אימי לפני שמונה שנים.

"זה מה שהיינו אמורים לעשות, אבל פורסט היה נחוש בדעתו לשחק איתי במסירות," אומר אבא שלי ומחייך.

אני פוסע בכיוונו ומניח את הבצל על משטח העבודה הנמוך שבניתי בשבילו במהלך החודשים הארוכים שבהם הוא התרוצץ בין תורים לפיזיותרפיה וריפוי בעיסוק באנקורג'. בזמן הזה ערכתי בבית ההארכה את השינויים הנחוצים כדי להפוך את המקום לנגיש בשבילו. "יום יבוא וזה יקרה," אני מבטיח בקול חרישי, אווז בכתפו במחווה מעודדת.

אבא מהנהן בראשו ומהדק את שפתיו מתחת לשפם הברט ריינולדס העבה שלו, בזמן שאני מנסה לרסן את תחושת הכישלון שמציפה אותי בדרך קבע. במוחי אני יודע שזאת לא אשמתי שהשיתוק החלקי בגוף שלו לא השתפר מאז התאונה. אני גם יודע שאבא שלי לא מצפה שאחולל איזשהו נס עם תרגילי הפיזיותרפיה שאני מתעקש שהוא יבצע. אף שיש ברשותי כמעט שני עשורים של השכלה וניסיון בתחום הרפואה, אין יותר מדי שאני יכול להציע לו מעבר לפיזיותרפיה בסיסית, התמודדות עם כאבים ותמיכה רגשית. אבל לכל הרוחות, אני ממש מתקשה לקבל את זה שהאבא העצמאי וחובב ההרפתקאות שגידל אותי הוא קליפת האדם הזה שיושב מולי. זאת הסיבה שאני פה. זאת הסיבה שלא אוכל לחזור לקליפורניה בעתיד הנראה לעין. מצבו של אבא שלי לא מזהיר, ובפעם האחרונה שעזבתי את הבית כשאחד מההורים שלי לא הרגיש טוב, נשאר לי רק הורה אחד שאליו יכולתי לחזור.

"טוב, הגיע הזמן להפסיק להתעסק בשטויות," אומרת ג'ו ומפשילה את שרוולי חולצת הפלנל שלה במעלה אמות זרועותיה ביעילות. "אני חושבת שהערב כדאי שנכין משהו מיוחד בשביל האורחת החדשה שלנו. היא נראית כמו גברת צעירה נחמדה מאוד."

אם האוזניים שלי היו יכולות להזדקק כמו אוזניו של סקאוט, הן היו עושות זאת. "פגשת אותה?" אני שואל, למרות מאמצי למחות כל זכר לסקרנות שלי כלפיה. אני יודע שאם אשאל שאלות ואחשוב עליה יותר מכפי שאני חייב, זה יוביל לדבר האחד שאני בהחלט לא צריך: הסחת דעת מהטיפול באבא שלי.

ג'ו מהנהנת בראשה ומקלפת את הבצל שאבי חתך את קצותיו. "בהחלט," היא אומרת, ומניחה אותו חזרה בין יתדות הקיבוע של

קרב החיתוך ליד אחת שקניתי לו. "קפצתי לבקתה שלה והצגתי את עצמי."

"אני שמח שמישהו מתייחס אליה יפה," אומר אבא ומגחך, כשהוא קוצץ את הבצל בשיטתיות בידו המתפקדת, בזמן שאני מסיים לשטוף את הבצל שלי. "עושה רושם שפורסט חושב שהיא לא תשרוד פה שבוע. מה חשבת עליה, ג'וזפין?"

"ובכן, היא יפהפייה, בתור התחלה," אומרת ג'ו, וקושרת את הסינר שלה. "יש לי הרגשה ששני הגברים הצעירים שמתארחים אצלנו יצטרכו לערוך הגרלה ולהחליט מי מביניהם יזכה לשבת לצידה הערב." עיניה השחורות פוגשות בעיניי, ויש בהן ניצוץ שובבי שכלל לא מוצא חן בעיניי. "זאת אומרת, אלא אם כן מישהו אחר יספיק להגיע אליה לפני כן."

הגבות של אבא מתרוממות כמעט עד שערו המאפיר. "זה נכון, בן? יש דברים שאתה מסתיר מאבא שלך?"

השאלה האמיתית היא למה בכלל הזכרתי בפניו את מרגו מלכתחילה. אני מתמקד בשום שאני מתחיל לפרוס כאילו שבכוחו להסביר את כל מסתורי היקום, כולל את הסיבה האורורה שבגללה אבא שלי וג'ו מרגישים צורך לשדך אותי לכל אישה רווקה שעוברת תחת הגג של בית ההארכה הזה. לאחר שכמעט החרבתי עד היסוד עסק שקיים במשפחה מזה מספר דורות בגלל סטוץ עם אורחת שעליו אני מתחרט ממעמקי ליבי, שפרסמה ביקורת קטלנית לאחר מכן, היה אפשר לחשוב שהם יפסיקו לנסות לשכנע אותי לחזר אחרי אורחות. אך מתברר שהדחף הביולוגי שלהם להביך אותי חזק מכל היגיון.

"לא ידעתי שאני אמור לדווח להנהלה במקרה שמגיעות אורחות שנראות טוב," אני רוטן בזעף.

"אז אתה מודה שהיא נראית טוב," דוחק בי אבא, חיוך רחב מאיר את פניו. "תן לי לנחש: בלונדינית." הוא מביט בג'ו ואומר בטון ענייני, "תמיד היה לו קטע עם בלונדיניות."

"היא באמת בלונדינית!" מאשרת ג'ו בפנים קורנות. "וכששאלתי אם כבר יצא לה לפגוש את פורסט, אני מוכנה להישבע שהיא הסמיקה כמו עגבנייה."

"טוב, תראי את הילד החתיך הזה. התפוח לא נפל רחוק מהעץ,"
אומר אבא שלי וצוחק.

"סיימתם?" אני שואל ברוגע, לא מוכן להסגיר את הכעס שבוער בי
מבפנים. זה יהיה כמו לשפוך בנזין על מדורה, ואני כבר מזיע.
"עוד לא דיברנו על הנכדים העתידיים שלי. טראפר ג'וניור, הצליל
של זה מוצא חן בעיניי."

ג'ו מקרקרת מצחוק, ואני מהדק את שיניי כל כך חזק, שנראה שהן
יכולות להשאיר סימנים בפלדה.

"טוב," אני אומר. "המשיכו לצחוק וליהנות. אבל אם תמשיכו
לדחוף את האף שלכם לעניינים שלא שלכם, אל תהיו מופתעים כשהיא
תארוז את החפצים שלה מהר יותר מכפי שצפיתי. היא הבהירה היטב
שהיא לא מעוניינת, וגם אני לא מעוניין."

כמו תובע בשלב הראיות, המוח שלי חושף תמונה באיכות גבוהה
של החזייה הנטושה שלה בתור הוכחה לטענתי הכוזבת. אני במרחק
צעד אחד קטן מלדמיין את התחרה התכולה שעל הרצפה כנגד עורה
הזהוב ו – לעזאזל. בדרך כלל אני מתגאה בכך שאני לא מהגברים
האלה ששוקעים במחשבות לא הולמות על נשים שהם הרגע פגשו.
אבל אני גם לא מהגברים האלה שמשקרים לעצמם. הבדידות שלי,
ועוד גומות החן שלה בחזקת שישה חודשים של בדידות, זאת משוואה
שמבחינת הביולוגיה האומללה שלי יכולה להסתיים בתוצאה אחת
בלבד. אבל רק מפני שאני מרגיש כאילו חטפתי אגרוף לקנה הנשימה
שגזל את כל החמצן מריאותיי כשאני מסתכל עליה, זה לא אומר
שהסיטואציה הזאת חייבת להיות מסובכת. למעשה, זאת הסיטואציה
הכי פחות מסובכת בעולם, מפני שהיא הבהירה לי בצורה שאינה
משתמעת לשתי פנים שהיא ממש לא בקטע. חוץ מזה, היא אורחת,
ו –

"אתה יודע, טראפ, נראה לי שיייתכן שהערב הוא הערב המושלם
לבוז'ולה ששמרנו," אומרת ג'ו במהירה, מבטאת את המילה "בוז'ולה"
בצורה כל כך מרומזת, שיייתכן שלעולם לא אצליח להתאושש מזה.
"הבוז'ולה זה רעיון נהדר," אומר אבא שלי במהירה. "אולי עם
קצת מהבשר הזה."

"ולאור נרות." ג'ו נאנחת. "היא כותבת רומנים רומנטיים, אחרי הכול."

עיניי מגיעות לשיא הגלגול שלהן כשהן קופאות, ואני מסיט אותן לעבר ג'ו. "היא כותבת רומנים רומנטיים?"

ברגע שאני מבחין בחיוכה העליון, אני מייד מתחרט על כך שבכלל הבעתי איזשהו עניין בדבריה. "הו, כן. היא מאוד מפורסמת. אני מופתעת שלא שמעת עליה, בהתחשב בכל הספרים שאתה קורא." לא, לא שמעתי עליה. כי רומנים רומנטיים? זה מזכיר לי את אותם ספרים ישנים בכריכה רכה, עם עטיפות של נשים שופעות חזה הנאחזות בכל כוחן בגברים ללא חולצה העומדים על צוק. משום מה לא הייתי מעלה בדעתי שהיא תכתוב ספרים מהסוג הזה. מצד שני, אני מכיר אותה פחות משתים-עשרה שעות, ואני לא ממש מבין ברומנים רומנטיים – לא בהקשר של ספרים ולא בהקשר של חיי האישיים. עצם המושג מעלה בזיכרוני מחויבות מהסוג שהייתי רואה שמסיחה את דעתם של העמיתים שלי פעם אחר פעם, עד שזה כבר פגע בקריירה שלהם. מעולם לא השתכנעתי שהגמול מצדיק את הסיכון. אחרי הכול, ראיתי מה קרה להורים שלי.

"אז בגלל זה היא הגיעה לפה?" מנחש אבא שלי. "בשביל לעבוד על כתב יד חדש?"

"בדיוק", אומרת ג'ו, ומוציאה את הבשר מהמקרר. "כשאחותה הזמינה לה בקתה, היא ציינה שהסיפור מתרחש באזור מבודד באלסקה. אני מניחה שהיא חשבה שמרגו זקוקה להשראה מהחיים האמיתיים." בתגובה לדבריה, כתפיי צונחות בשני סנטימטרים לפחות בזמן שאני מבין סוף-סוף למה היא הגיעה לפה. כנראה שאחותה חשבה שמרגו תצליח להתמודד עם השהות בנורת' סטאר. ובכן, מחר אני מתכוון לנסוע לטלקיטנה בשביל לאסוף חלקים לסאונה שאני מנסה לתקן. אני רק צריך לזכור להביא עלון מאתר הנופש היוקרתי הקרוב בזמן שאהיה בעיירה, ולהחליק אותו מתחת לדלת הבקתה שלה כשאחזור. מרגו בראדלי תתחפף מהפנים שלי בכזאת מהירות, שארגיש את הרוח פורעת את השיער שלי.

כשתוכנית למצוא מקום שיתאים יותר לצרכים שלה מתחילה

להתגבש בראשי (ומהזווית האנוכית שלי, יעזור לי להיפטר מהסחת דעת שמסקרנת אותי בקטע מוגזם), התחושה הלא רגועה בחזה שלי נרגעת מעט.

"אמרת שאחותה הזמינה לה את הבקתה?" אני שואל, תולש עלי מרווה ומסדר אותם בערמה לקראת חיתוך. לאחר שמרגו תסתלק, אצטרך להחזיר לאחות את הכסף שהיא שילמה.

ג'ו מהנהנת בראשה, כבר מתחילה לעבוד על הכנת התבשיל. "כן. היא הקפידה להדגיש את החשיבות של חבילה שצריכה להגיע מחר. היא רוצה שנשמור עליה היטב."

הממ. אני מניח שאחרי שאביא למרגו את החבילה המדוברת, כבר לא תהיה לה שום בעיה לארוז את החפצים שלה ולעזוב את המקום. אני אנקה את ידי מכל הסיפור, ובזה זה ייגמר. היא תסתלק, ואני אוכל לחזור להתמקד במה שחשוב – לעזור לאבא שלי.

בפעם הראשונה מאז תחילת הערב, אני נושא את מבטי ומחייך. "אל דאגה. אני אשמח לטפל בזה."

מרגו

אני חוצה את היערות של אלסקה בחשכה מוחלטת, כששום דבר לא מאיר את דרכי פרט לפנס בטלפון שלי, וחושבת לעצמי שזה הדבר הכי אמיץ והכי מטופש שעשיתי כל חיי. אבל לאחר שביליתי את כל היום בפריקת המזוודות שלי, תוך כדי שאני מתקיימת על מאגר הנשנושים ההולך ומתמעט שלי, גיליתי שאפילו לי יש גבול בכמות האבוקדו שאני מסוגלת לאכול. הברירה שעמדה בפניי הייתה פשוטה למדי: להגיע לארוחת הערב בבית ההארכה או לגווע ברעב.

תחילה הייתי בטוחה שאצליח ללכת לאורך השביל ללא שום בעיה. מדובר בשביל חשוך, מאיים למראה ומסכן חיים, ובכל זאת. פשוט. עכשיו, לעומת זאת, כשאני מועדת על גבי בול עץ נוסף שמסתתר תחת השלג, והשיער שלי נתפס בשיחים קוצניים שאני בהחלט לא זוכרת מההליכה שלי פה לפני כן, עולה בי התהייה האם פניתי במקום הלא נכון. לפתע, פעימות ליבי הן הצליל היחיד שנשמע באוזניי. אני מתחילה לחזור בכיוון שממנו הגעתי (נראה לי?), ותוך זמן קצר העצים נעשים סבוכים יותר. כשאני קולטת שאני כבר לא יכולה לראות את האור בבקתה שלי או בבית ההארכה, אני מבינה שהלכתי לאיבוד. ענף מתפצח משמאלי, ואני שואפת אוויר בבהלה. האם זה סתם בולווינקל, או שהפעם מדובר ביצור עם שיניים חדות יותר? אני אמורה לקפוא במקום ולא להניד עפעף או לנופף בזרועות שלי בניסיון להיראות יותר מאיימת? אני עומדת לבחור באפשרות השנייה, כאשר לפתע אני מבחינה באור.

"חשבתי ששמעתי מישהו מסתובב פה," נשמע קול בדיוק כשאני מסתובבת. תחושת הקלה שוצפת את גופי. זהו קול נעים. קול אנושי. קול טנור של המתובל בקורטוב של הומור – שונה לגמרי מקול הבריטון הנוקב והענייני של פורסט.

דמות של גבר מתקרבת אליי, אבל אני עדיין לא מצליחה לראות אותו בבירור. אני מרימה יד כנגד האור הבוהק שמגיע מפנס הראש שלו, והוא ממחר להסיט אותו למעלה ולומר "מצטער!" לאחר שהאישונים שלי מסתגלים לאור, אני מוצאת את עצמי נושאת את מבטי אל גבר גבוה ורזה. הוא צעיר ממני – ככל הנראה בשנות העשרים לחייו – וחמוד. חמוד מאוד, עם שיער חום-אדמוני מדובלל מתחת לכובע הצמר שלו, פנים מעוטות בנמשים ועיניים חומות כהות שובביות.

"וואו," הוא אומר בחיוך עקלקל. "זאת אומרת – היי. קוראים לי אולי." הוא מושיט אליי יד ללא כפפה.

"מרגו," אני אומרת, ומושיטה את ידי העטויה בכפפה. הוא לוחץ את ידי, ואז הוא מקרב שתי אצבעות אל שפתיו ושורק בקול. "מצאתי אותה!" הוא קורא לתוך סבך העצים. נשמעת שריקה נוספת לאות אישור, והוא פונה להביט בי. "גם חבר שלי, טופר, חיפש אותך. אני מניח שניצחתי," הוא אומר בחיוך עליז. אני לא יכולה שלא להשיב לו בחיוך עליז משלי. פתאום, היער נראה לי הרבה פחות מאיים. "את בדרך לארוחת הערב?" הוא מנחש.

"מנסה," אני אומרת במבוכה. "זה הלילה הראשון שלי פה. כנראה הייתי צריכה להביא איתי את אחד מהדברים האלה." אני מצביעה על פנס הראש שלו.

"זה בסדר. פשוט תבואי אחריי."

הודות להדרכתו, אנחנו מצליחים לחזור תוך זמן קצר לשביל ולהגיע למרפסת של בית ההארחה, שם אני מנסה להסדיר את נשימתי. "הינה," אומר אולי, מכבה את פנס הראש שלו ומושיט לי אותו לפני שאנחנו נכנסים. תחת הנורה במרפסת שמתנוססת מעל ראשנו הוא נראה אפילו צעיר יותר. הוא מזכיר קצת את פיטר פן, אם פיטר

פן היה עובר את גיל ההתבגרות ומתחיל לטפס הרים להנאתו. "יש לי עוד אחד."

"אה," אני אומרת, מופתעת. "זה בסדר, אני לא רוצה לקחת לך את ה –"

בתגובה לדבריי, הוא אוחז בכף היד שלי ועוטף בה את הפנס. "הוא שלך," הוא אומר ברוב טקס והדר כאילו הרגע נתן לי צמיד יהלומים. "תודה," אני אומרת, ובטני מתחילה לתסוס מעט, בזמן שהוא לוחץ את ידי בעדינות ומשחרר אותה. אולי הוא יותר מדי צעיר בשבילי, אבל ממש לא מפריע לי להיות מושא המשיכה שלו. אחרי האנרגיה המוזרה שהייתה ביני ובין פורסט מוקדם יותר, אני מרגישה שהאנרגיה הזאת פשוטה יותר. שאני יכולה לשאת אותה.

הוא פותח את הדלת בשבילי. "נשים קודם?"

אנחנו נכנסים, ומייד הפה שלי מתמלא ברוק מהניחוחות המדהימים שמגיעים מפאתי בית ההארה. אנחנו הולכים בעקבות הריח לעבר שולחן אוכל מחוספס מעץ גולמי שמסביבו כבר יושבים מספר אנשים. בעודנו מתקרבים לשולחן, גבר צעיר עם שיער חום עד המרפק מנופף אלינו לשלום. כשהוא עושה זאת, הפונצ'ו שלו מתנופף ונפתח, ובנחיריי עולה תמהיל ריח המורכב מחלקים שווים של וויד וזיעה.

"הי, גבר! מצאת אותה!"

אולי מחייך, פותח את רוכסן מעילו, מסיר את הכובע שלו וחושף שיער מדובלל, שרק מחזק את מראה הפיטר פן שלו. "מרגו, זה טופר, האביר על הסוס הלבן השני שלך באזור הצפוני."

"תודה, טופר," אני אומרת ופושטת את המעיל שלי. "אם לא שניכם, אני בטוחה שעדיין הייתי ממשיכה להסתובב שם בחוץ בחוסר אונים."

"וזאת אליס," ממשיך אולי, מחווה מעבר לשולחן לאישה אתלטית למראה בשנות החמישים לחייה עם שיער חום מקורזל האסוף בקוקו, "והאישה שלה, יון," הוא מסיים, בעודו מתבונן באישה עם שיער אפור קצר, גם היא נראית כאילו שהיא מסוגלת לקום בכל יום נתון ולהשתתף בטריאתלון בהפתעה.

"נעים להכיר את כולכם," אני אומרת, ומדלגת מעל לספסל

כדי להתמקם ליד אולי. השולחן כבר ערוך. השולחן מקושט בנרות שעווה, והאור החמים שלהם עוטף את החלל הגדול והפתוח באווירה אינטימית.

"זאת הפעם הראשונה שלך בנורת' סטאר?" שואלת יון בהתלהבות. אני מהנהנת בראשי. "כן," אני מאשרת, מקווה שהיא לא רואה עליי עד כמה קשה לי בכלל להעלות על דעתי ביקור נוסף פה. "זאת לא הפעם הראשונה שלך?"

יון ואליס פורצות בצחוק. "הו, ממש לא," אומרת אליס במבטא מערב־תיכוני מובהק. "אנחנו באות לפה עוד מהתקופה שלפני המצאת האינטרנט. בדרך כלל אנחנו מבקרות פה בקיץ, אבל הרגשנו שאנחנו פשוט חייבות לבקר אחרי ששמענו על טראפר ומה שהוא עבר כש –" נדמה שאליס נתקפת מבוכה ומשתתקת לפתע, מפנה את מבטה אל יון בבקשת עזרה. אבל בדיוק אז דלת המטבח נפתחת, ואני כבר שוכחת מהשיחה. פורסט נכנס פנימה בנחישות, לבוש בסינר ונושא בידיו מגש חרס עצום. סינר הכותנה הכהה והמפוספס מתוח על גבי מרכז חזהו הרחב ונראה כמו בול שנמתח לכל הכיוונים. כמוכן שהוא לובש מתחת חולצת כותנה מכופתרת – המדים האחידים התקניים של כל הגיבורים ברומנים הרומנטיים – ובהתאם לחוק הרומנים הרומנטיים, השרוולים שלו מופשלים עד מרפקיו.

למרבה המזל, דעתי מוסחת בזמן שג'ו, האישה שפגשתי מוקדם יותר, נכנסת פנימה בעקבותיו. כמו פורסט, גם היא נושאת בדיה מזון, אך היא עוצרת כדי להחזיק את הדלת בשביל גבר בכיסא גלגלים ממונע וכלב שנראה ממש כמו זאב אמיתי המשתרך בעקבותיו. בזמן שכולם עושים את דרכם אל השולחן, ג'ו מחישה את צעדיה ותופסת מקום ליד אליס. הגבר – אני מניחה שזה טראפר, מפני שהוא נראה פחות או יותר כמו פורסט בעוד שלושים שנה ועם שפם – נעצר בראש השולחן לצד בן הלווייה הפרוותי שלו, ומשאיר לפורסט מקום ישיבה אחד ויחיד – לירי.

"היי שוב, מרגו," אומרת ג'ו, ועוצרת את בטני המתהפכת בפראות. "את נהנית מהשהות שלך בבקתה?"

"היא מאוד חמימה ונעימה, תודה," אני אומרת בדיפלומטיות. אני

לא בטוחה אם אי פעם באמת אצליח "ליהנות" במקום שבו יש חיות בר גדולות יותר ממקרר המשוטטות להנאתן ממש מחוץ לדלת שלי. "האוכל כבר מתחיל להתקרר, בן – בוא שב איתנו," קורא טראפר אל פורסט, שמסדר את המנות כאילו המשימה היחידה שמוטלת עליו כרגע היא להימנע מלשבת לצידי. האמת? אני לא יכולה להאשים אותו. תוך עשר דקות מהרגע שפגשתי אותו, הספקתי גם לזנק אל בין זרועותיו וגם להתנהג אליו בביציות של רג'ינה ג'ורג'. עכשיו אני חמושה בסכין סטייקים. אם הייתי במקומו, כנראה שגם אני הייתי מנסה להתחמק מעצמי.

"ברוכה הבאה לבית ההארכה, מרגו. אני טראפר," אומר אבא של פורסט, מאשר את הניחוש שלי עם חיוך חמים מתחת לשפם הרטרו שלו. "ולחתיך הזה קוראים סקאוט," הוא אומר, פורע את ראשו הפרוותי של הענק הרגוע ותכול העיניים שיושב לצידו. "נראה לי שכבר פגשת את כל השאר."

אני מחייכת אליו. "נעים להכיר את שניכם." תשומת הלב של סקאוט ממוקדת בהתנשמות כבדה מול שפע האוכל שמונח על השולחן יותר מאשר באורחים, ואני לא יכולה להאשים אותו. "ארוחת הערב נראית מדהים," אני אומרת.

אני נועצת מבט משתוקק בגזרים צלויים בוהקים המכוסים בפיסטוק קצוץ ובתבלינים, כאשר פורסט סוף-סוף מחליט לשבת במקומו, כך שאני נאלצת להידחס בינו ובין אולי. ספסל העץ חורק נוכח משקל גופו, ובזמן שהוא מתיישב ומשעין את אמות זרועותיו על השולחן, אני כמעט מרגישה בגופי את החללים הריקים שבינינו.

"אנחנו שמחים לארח אותך," אומר טראפר, בזמן שכולם מתחילים למלא את הצלחות שלהם. "במיוחד פורסט, נראה לי. הוא תולעת ספרים אמיתית."

לשמע הרמז הלא כל כך דק הזה, פורסט מתעטף בדממה ולוקח לעצמו סלט.

"אני מת על ספרים!" קורא אולי בהתלהבות ממקומו לצידי, ויש לי תחושה שהוא גם היה מצהיר על אהבתו לרימות, אם הוא היה מגלה שזה תחום ההתמחות שלי. "את עובדת בהוצאה לאור, או משהו כזה?"

אני לוגמת מכוס המים שלי, מתפללת שמישהו יזדרז להגיש את היין. "אני סופרת. אבל כנראה שלא יצא לך לשמוע עליי," אני אומרת, מקווה שזה ישים קץ לשיחה. הדבר האחרון שאני רוצה זה לנהל שיחה נעימה ליד האח אודות המוות המהיר והאכזרי של הקריירה שלי. אולי מחייך. "תנסי אותי."

אני נאנחת ביני לבין עצמי. "הממ... יצא לך מתישהו לקרוא את הראשון להתאהב?" זה הספר הכי פחות מוכר שלי, ולכן הסיכוי הכי טוב שלי לעצור את השיחה הזאת לפני שהיא תתפתח.

"הו, כנראה שהוא לא מכיר את הספר הזה, מרגו," גוערת בי ג'ו בקלילות. "אבל אני מוכנה לשים את הכסף שלי על זה שהוא שמע על בין שני עולמות."

לאחר שנפלטת לי מהפה קללה שנשמעת אך בקושי, אני לא ממש רואה, אלא יותר מרגישה, שפורסט מרכין אליי את מבטו. בין שני עולמות הפך לספר הכי מוכר שלי, לאחר שהוא עובד לסרט קולנוע לפני מספר שנים.

"בין שני עולמות? את מתכוונת לסרט?" שואל אולי, מרים את בקבוק היין ומוזג לי לכוס במיומנות של אדם הרגיל לשמש כמלצר. "תודה," אני אומרת, וממהרת ללגום מהיין. "וכן, אבל לפני כן הוא היה ספר." אני מניחה על הצלחת שלי חתיכה יפה של בשר, שטיפה מזכיר עוף, מתחת לרוטב קטיפתי בגוון בורגונדי.

"רגע. אז כתבת ספר שעובד לסרט?" שואל טופר ורוכן לפניו לנעוץ בי את מבטו. "איזה אדיר."

אולי, אליס ויון בוהים בי בפה פעור, כאילו הכרזתי שמתישהו חציתי את תעלת למאנש עם רגליים קשורות. לחיי מתלהטות בזמן שגאוה ומבוכה גואים בקרבי, ואני לא מצליחה שלא להגניב מבט לעבר פורסט. לאחר ההיתקלות שלנו מוקדם יותר היום, אני יודעת שהוא חושב שאני טיפשה שלא יודעת מימינה ומשמאלה. אבל כל תשומת ליבו ממוקדת בהעמסת הצלחת שלו בירקות, ואני מזכירה לעצמי שזה בכלל לא משנה. זה לא שאני צריכה להרשים אותו או משהו כזה.

"אני, לעומת זאת, מעריצה גדולה שלך, ואני לא מאמינה שאת

מתכוונת לכתוב את הספר הבא שלך ממש פה, בנורת' סטאר, "אומרת ג'ו, ומעבירה בין יושבי השולחן סלסלה עם לחמניות חמימות. "את כותבת רומן רומנטי נוסף?"

אני מגידה בראשי בתנועה מעט תקיפה מדי, וקולטת שכדאי שארסן את עצמי מעט. "לא. האמת היא שהחלטתי לנסות את מזלי בכתיבת תעלומת רצח."

"הו, עכשיו את מדברת. זה הז'אנר האהוב עליי," אומר טראפר. "מאז התאונה שלי, אני כל הזמן קורא, ואין דבר טוב יותר מאשר תעלומת רצח מרתקת." הוא מרים את הכוס שלו. "לחיים, כולם." כולנו מרימים את הכוסות שלנו ולוגמים מהיין המשובח באופן מפתיע.

"אני כל כך מצטערת שעברת תאונה," אני אומרת, תוהה האם לכך התכוונה אליס, כשסיפרה על סיבת הביקור שלה ושל יון.

חיוכו של טראפר מתעקל מעט בעגמומיות בעודו מהנהן בראשו. "לפני כשישה חודשים הובלתי טיול קבוצתי לקרחון בטלקיטנה, ונפלתי היישר לתוך בקע שהסתתר בשלג. נפלתי כחמישה מטרים וחטפתי מכה די רצינית בראש."

ידי נשלחת לכסות את הפה שלי, בזמן שטראפר ממשיך בסיפורו. "אני מטייל בקרחון הזה כבר למעלה מארבעים שנה. הייתי בטוח שאני מכיר את כל הסודות שלו." הוא מגיד בראשו. "זה כזה מטופש. למרבה המזל, אני הייתי היחידי שנפצע. המטיילים שלי הזעיקו עזרה, ולקחו אותי לאנקורג' בדחיפות. אבל מאז לא ממש הצלחתי להשתמש בצד השמאלי של הגוף שלי."

החזה שלי מתכווץ מרוב חמלה למצבו. "ובגלל זה אתה..." אני אומרת בקול חרישי, מסבה את מבטי אל כיסא הגלגלים שלו.

"בבאגי הקטן הזה?" הוא אומר וטופח על מסעד הכיסא בידו המתפקדת, בזמן שג'ו חותכת את האוכל שלו לחתיכות קטנות. "בריוק. אבל לטענתו של הבן הגאון שלי, אני לא אשב בכיסא הזה לנצח, נכון?"

אני מסבה את ראשי לעבר פורסט, שנושא אל אביו עיניים רציניות. "לא לנצח."

יון מפיקה בפה סגור צליל שנשמע כמו אוו! אבל בעוד שנחמד מצידו לומר דבר כזה, אני שמה לב שאני מתעצבנת מהבטחה כה חסרת סיכוי. באופן אישי לעולם לא הייתי אומרת דבר כזה לאחרתי, שהמחלות האוטואימוניות שלה לעולם לא ייעלמו בזכות משאלות לב או אמרות נדרשות וחסרות כל בסיס. כשרופא נותן לחולה פרוגנוזה אופטימית זה דבר אחד, אך עניין אחר לגמרי כשמדובר באיש תחזוקה שעף על עצמו.

"אתה מתכוון לומר שהרופאים שלך אופטימיים?" אני שואלת את טראפר, ונוגסת בחתיכה מהבשר. הוא ממש מעולה, אבל זה בוודאות לא עוף. אני נזכרת בבולווינקל, ומעדיפה לא לשאול. "אני מניח שכן," אומר טראפר, ניצוץ משועשע בעיניו. "בהתחשב בכך שפורסטר הוא הרופא שלי."

חתיכת הבשר שבדיוק עמדתי לבלוע נכנסת לפתח הלא נכון, ועיניי דומעות כשאני משתעלת בפראות. אני שומטת את הסכין והמזלג שלי אל השולחן בקול חבטה מתכתי, ובן רגע חשה ביד חמימה המעסה את גבי העליון. למשך שנייה בודדה שמציתה להבות בבטני, נדמה שזאת היד של פורסט – שמתברר שהוא בכלל רופא?

בנוסף למראה המצודר שלו כגיבור רומן רומנטי, להרגלי חטיבת העצים שלו ולמפגש האהבה-ממבט-מקרי* המושלם שהיה לי איתו, הגילוי שהוא גם רופא הוא כבר טרופ אחד יותר מדי.. מה קורה פה, לכל הרוחות? האם המטוס שלי נשאב לאיזשהו משולש ברמורה בסגנון אלסקה? האם אני לא באמת פה, אלא מחוסרת הכרה ומריירת על המקלדת שלי, חולמת חלום צלול על עלילה חדשה של רומן רומנטי? אם לא הייתי כמעט משתעלת ריאה מרוב חנק, הייתי פורצת בצחוק. או בבכי. כנראה שבבכי. באתי הנה במטרה לפתוח דף חדש, אבל הינה אני, יושבת ליד גבר שנדמה שמגלם בדמותו את כל הז'אנר שאני מנסה להשאיר מאחוריי. אולי רוכן לתוך שדה הראייה שלי בפנים מודאגות, ואני קולטת שהיד שעל גבי שייכת לו. "את בסדר?" הוא שואל, ומגיש לי את המים שלי.

* אהבה-ממבט-מקרי – הכוונה לטרופ המוכר מיט-קיוט, המתאר מפגש מקרי המוביל לאהבה בספרי ובסרטי רומנטיקה.

אני לוגמת מהכוס בהוקרת תודה ולפני שאני מסבה את מבטי אל פורסט, שחותך בשלווה את הבשר המסתורי שלו, כלל לא מוטרד מהתקף השיעולים שלי. בלי לשאת את מבטו הוא אומר, "אני לא הרופא שלך, אבא."

ועכשיו ג'ו היא זאת שפורצת בצחוק. "אל תקשיבי למילה שהוא אומר, מרגו. אם פורסט לא היה עוזב את לוס אנג'לס בשביל לטפל בטרפ, הוא עדיין היה מאושפז בבית החולים באנקורג'." כשאני מתאוששת מהתקף השיעול שלי, לא נותר לי אלא לשבת ולבהות בו בתדהמה גמורה. הוא מלוס אנג'לס? הוא ויתר על קליפורניה בשביל לגור פה? אני גומעת במבטי את צדודית פניו של פורסט, מעט נבוכה מההנחות שהנחתי. אני יודעת יותר מכל אדם אחר מה זה כשהשטיח נתלש מתחת לרגליים שלך כשאדם קרוב חולה. איך פתאום כל סדר העדיפויות שלך מתערבב לגמרי כמו קובייה הונגרית עד שהחיים שלך כבר רחוקים שנות אור מהחיים שחיית לפני כן. איך את מתפוגגת ונעלמת, חוסה בצל של אינספור הפרטים הקשורים לאדם אחר – צריכת המים שלו, זמני התרופות שלו, התסמינים שלו והשיפור במצבו הבריאותי.

"זה נכון?" אני שואלת אותו, כמעט מקווה לשמוע הכחשה מצידו. אני לא רוצה להרגיש את החמלה הזאת או את ההערצה הזאת כלפי גבר מושך כל כך, שאני ממש צריכה להתאמץ כדי לעמוד בפניו. הוא מעיף בי מבט חטוף, ואז ממחר להסיט את מבטו. "אני לא עוסק ברפואה כרגע. אבל אני כן מטפל בו."

"אבל אתה כן רופא," טוענת אליס, בין ביס לביס. זה מזכיר לי לאכול מהאוכל שלי. "למדת באוניברסיטה מאה שנה בערך, לא?" נוכח מילים אלה, זוויות שפתיו הבהרניות מתעקלות באי־צון. אני מנסה להתעלם מכך שהן נראות ממש רכות בין הקווים המסותתים של אפו ולסתו. "זאת האמת לאמיתה," הוא מסכים ואוכל מהאוכל שלו. הוא בולע את האוכל, ואני מתבוננת בשרירי גרונו בשעת פעולה. "אבל את יודעת שעסקתי במחקר, אליס. לא בטיפול בחולים." אליס מנענעת את ראשה מצד לצד, כמו כדי לומר 'זה היינו הך'. "בפעם האחרונה שבדקתי, בחתימה המצורפת לאימייל שלך היה כתוב

'פורסט וייקפילד, MD, PhD'. אם זה לא אומר שאתה רופא, אני צנצנת."

"אל תצטנע, פורסט, מסכימה יון. "כולנו אסירי תודה שאתה פה עם טראפ. הוא לא היה יכול להיות בידיים טובות יותר." "מעולם לא נאמרו דברים נכונים יותר, מסכים טראפ, והרגש ניכר בקולו. הוא מתבונן בבנו בעוצמות של אהבה וגאווה שחשבת ששמורים רק לסרטים של ערוץ הולמארק. מצד שני, אולי הרבה אבות מסתכלים ככה על הילדים שלהם. אני לוגמת מהיין בניסיון להעלים את המרידות שלפתע מציפה את פי.

פורסט מכחכח בגרונו באי־נוחות. "ואם כבר מדברים על ידיים, הוא אומר בטון שמאותת בבירור על שינוי בנושא השיחה, "איך עבר על שניכם היום? הצלחתם לטפס על ווידו'ס נק?" אולי היושב לצדי זוקר את אוזניו בתגובה לשאלה, אבל טופר מקדים אותו ועונה, "זה היה טיפוס קטלני. המלצה מושלמת להיום, בנאדם. הנוף לעמק מהפסגה היה פשוט מטורף." "איפה נטייל ביום שבת? אתה יכול לתת לנו איזשהו רמז?" שואל אולי.

פורסט מושך בכתפיו. "אין שום צורך במסתורין. חשבתי שנוכל לטפס אל איגלס פוינט, אם זה מתאים לקבוצה." הוא מסב את מבטו אל אליס, יון, אולי וטופר בחיפוש אחר משוב מהם, מתעלם ממני לגמרי.

"אה, בהחלט, אומרת יון בהתלהבות. "לא עלינו לאיגלס פוינט מאז, מת, 2005?"

חברי הקבוצה מהנהנים בראשם בהסכמה ומפטפים ביניהם בהתלהבות, אבל אולי שם לב שאני שקטה ונועץ בי את המרפק שלו בניסיון למשוך את תשומת ליבי. "מתחשק לך להצטרף אלינו לטיפוס על הר?"

אני מצמידה מפית לפה שלי, בולעת כמה גזרים מקורמלים ומתאמצת לא לפרוץ בצחוק. "טיפוס על הר? אני? לא. אני חתולה ביתית. חתולה ביתית שיש לה כתב יד שלם שהיא צריכה להספיק לכתוב."

"מה? לא!" מזדעק אולי. "את חייבת להצטרף אלינו. את אלסקה אמורים לחוות בחוץ."

"ממש פואטי מצידך, בנאדם," אומר טופר, ומהנהן בראשו באיטיות.

"מתוך מצידך להזמין אותי," אני אומרת, מבזיקה לעבר אולי חיוך שכולו זלזול-עצמי, "אבל אתה לא זוכר איך מצאת אותי הערב? אני רק אעכב אתכם."

הוא צוחק ברוך, עיניו החומות חמימות לאור הנרות. מעברי השני, פורסט מפיק ממעמקי גרונו צליל שנשמע כמו מגף המוחץ אבני חצץ. "אין לי בעיה להאט את הקצב," מבטיח לי אולי.

טופר רוכן לפנים, מרכיך את מבטו אל השולחן ואומר, "תגבה אותנו, פורסט. היא חייבת לבוא."

פורסט מניד בראשו. "אני לא יכול. היא צודקת, היא באמת תעכב אותנו. העלייה לאיגלס פוינט לא מתאימה ל..." הוא מתבונן בעיניי בפעם הראשונה מתחילת הערב, ובטני משוכנעת שהרגע קפצתי ממטוס. "חובבנים," הוא משלים את המשפט, כאילו שזאת חלופה הולמת למילה "מטומטמים".

זעם ומבוכה מחליפים בן רגע את כל ההתרגשות התוססת בגופי, ולולא הפחד המוחשי שאפול מצוק היישר לתוך מאורה של דוב, הייתי מתעקשת לצאת לטיול הזה רק בשביל לעשות לו דווקא.

"טוב, יש לנו כמה ימים. אני בטוח שאצליח להכניס אותך לכושר." אולי מחייך בשביעות רצון, ומתנגש עם ברכי בשוכבות מתחת לשולחן.

שאר ארוחת הערב רוויה בסיפורים מהטיולים האחרונים אל הטבע הפראי. מתברר שההרפתקאות השבועיות כלולות במחיר של הזמנת בקתה בבית ההארכה נורת' סטאר, ושהיציאות אל חיק הטבע תמיד היו בניצוחו של טראפר, עד שפורסט נאלץ לתפוס עליהן פיקוד. כנראה שלא יכולתי למצוא משהו שמעניין אותי פחות. הדבר היחיד שאני מצפה לו ביום שבת זה שפורסט ואנגרייט ההית'קליף שהוא מפזר לכל עבר יהיו רחוקים ממני ככל האפשר.

"הבאת איתך את אחד הספרים שלך?" שואל אולי, מחזיר את

השיחה לכתיבה שלי, בעודנו מסיימים לאכול קינוח – שטריוזל אוכמניות עם גלידת מייפל.

"כן," אני אומרת, ותוחבת באצבעותיי את הפירור המושחת האחרון לתוך הפה שלי. "לפעמים אני צריכה לעיין בהם במהלך הכתיבה. אני לא רוצה לחזור על אותה הבדיחה פעמיים, אתה יודע?"

"אני אשמח לשאול ממך את בין שני עולמות, אם תוכלי להיפרד ממנו," הוא אומר. ואז, "אולי אוכל לקחת אותו ממך כשנחזור לבקתה שלך?"

"הממ, בסדר," אני אומרת במבוכה, לא בטוחה מה אני חושבת על זה שהוא יקרא את הסצנות הלוהטות שהקוראות שלי כל כך אוהבות (תיקון: אהבו). זה לא שאני בדרך כלל מתביישת בכתיבה שלי, אבל מטפסי הרים בני עשרים ומשהו שמנסים להיכנס לי לתחתונים הם לא בדיוק קהל היעד שלי.

"האמת היא שאני יכול ללוות אותה בחזרה לבקתה שלה," מודיע לנו פורסט, כשהוא קם ממקומו לאסוף את הצלחות מהשולחן. "היא צריכה לחתום על כתב ויתור על אחריות אחרי ארוחת הערב."

"כתב ויתור על אחריות?" אני שואלת, חרדה מעט. "למה? כי אייל קורא עלול להתנפל עליי?"

"אין לי בעיה לחכות," אומר אולי.

"ייתכן שזה ייקח לא מעט זמן, ואתה וטופר צריכים לקום מחר מוקדם, אם אתם מתכננים להגיע אל רכס קארי," מציינת ג'ו, עיניה נודדות ממני אל פורסט.

אני מתבוננת בזמן שאולי מהדק את שפתי. "כן," אני מניח שאת צודקת. הוא שולח בכיווני מבט מתנצל. "אבל אני אשמח שניפגש מחר בלילה, אם תרצי. אולי אוכל לקפוץ לקחת ממך את הספר?"

"בטח," אני אומרת בהקלה מסוימת.

תחושת ההקלה לא מחזיקה מעמד זמן רב. לאחר שהחבורה מתפזרת וג'ו עוזרת לטראפר להיכנס למעלון המדרגות שלו ועולה איתו לקומה השנייה – כשסקאוט משתרך מאחוריהם – אני נותרת לבדי עם פורסט ועם עצמות לחייו המוארות בנרות ומצב הרוח הזועף שלו. לא שלא ביקשתי את זה – לא התייחסתי אליו בקרירות במטרה

להוציא ממנו את הצד החביב והחמוד שבו. אני כמעט חשה הקלה לדעת ששערותיו סומרות לא פחות משלי. שייתכן שגם אני מפחידה אותו. בתאורה המעומעמת של בית ההארכה האפוף בדממה, אנחנו ניגשים אל פינת הקריאה כמו שתי חיות חששניות, מוכנים לחשוף שיניים בתגובה להתגרות הקלה ביותר.

"אלה כתבי הוויתור על אחריות השגרתיים שעליהם כל האורחים שלנו חותמים," הוא אומר כשאנחנו מגיעים אל השולחן, ואז מחליק לעברי תיקיית מסמכים ועט המפיקים צליל ששש חד. "במקרה שתחליטי לצאת לאחד מהטיולים השבועיים שלנו."

אני משלבת את זרועותיי על הסוודר המרושל שלי, ובטעות מותחת אותו וחושפת את אחת מכתפיי. עיניו מתבייטות על רצועת החזייה שלי, ובן רגע מוסטות הצידה. "לא ידעתי שמותר לי להצטרף לטיולים האלה," אני אומרת.

הוא משלב את זרועותיו באיטיות, ואני מוכנה להישבע שאני שומעת את התפרים בחולצת הכותנה שלו מתפקעים מלחץ השרירים. "אמרת שאת לא רוצה לצאת לטיול. עשיתי לך טובה."

"לעשות טובה למישהו זה לעזור לו לחצות יער חשוך ששורץ באיילים קוראים, לא לכנות מישהו חובבן מול חבורת 'כבשתי את האורסט'."

"באמת עזרתי לך לחצות את היער, ואני עומד לעשות את זה שוב."

"אני לא צריכה שתעזור לי לחצות את היער," אני מכריזה. "אולי תיתן לי פנס ראש. ומי יודע? אולי אני אשנה את דעתי בקשר לטיול הזה."

אני מסיטה את שערי מעבר לכתפי ורוכנת לסרוק את המסמכים במבטי. ביטויים מאיימים מזנקים אליי מהדף. אזורים מרוחקים ללא גישה לטיפול רפואי. היתקלויות בחיות בר מסוכנות. נזק גופני חמור ו/או מוות.

אני נושאת את מבטי אל פורסט ואל החיוך השחצני המעצבן שמתנוסס על פניו הנאות והזוחות. "את עדיין רוצה לצאת לטיול?" הוא שואל.

אני חורקת שיניים ומתחילה לחתום על כל המסמכים במהירות

מסחררת, לא טורחת לקרוא אפילו מילה אחת נוספת. זה לא שאני מתכוונת לצאת לאחד מהטיולים האלה, אבל הגישה השיפוטית שלו פשוט בלתי נסבלת.

"אולי אני דווקא כן רוצה," אני אומרת בקלילות, וזוקפת את גבי בשנית. "אולי אמר שהוא ישמח להאט את הקצב שלו בשבילי." פורסט פולט נחרת צחוק, הבעה זחוחה נסוכה על פניו. אני רוצה למחוק לו אותה. "אולי לא מסוגל לעמוד בפני הפיתוי לטפס על כל סלע ענקי שהוא רואה. הוא ינטוש אותך מאחור לאכול אבק עוד לפני סוף הקילומטר הראשון."

"עם כל הכבוד, נראה לי שאני קצת יותר מעניינת מכמה מסלעים." פורסט מסדר את המסמכים בתיקיה בקפידה, גבותיו המבריקות מעבירות מסר המסתכם במילה אחת: ברור.

אני פולטת נשיפה בזעף ומסתובבת לקחת את המעיל שלי. יש לי פנס ראש, אני מזכירה לעצמי. אני אצליח לחזור לבקתה שלי בכוחות עצמי. כנראה. אבל בזמן שאני רוכסת את המעיל שלי ועושה את דרכי אל דלת הכניסה, פורסט מדביק את צעדיי. "אמרתי שאני יכולה לחזור בכוחות עצמי, תודה," אני אומרת בקרירות.

"אנחנו הולכים באותו הכיוון," הוא מסביר. "אה, כן? יש הערב משחק פוקר אצל בולווינקל?" אני שואלת בעודנו יוצאים אל אוויר הלילה הקפוא.

"אני הולך לישון. אני גר בבקתה הסמוכה לשלך." אז הוא לא ישן בבית ההארכה. אני לא יודעת למה הפרט הזה מעניין אותי. אני לא אמורה להתעניין בשום פרט שקשור אליו, מפני שברור לי שפורסט הוא תרגיל עוקץ בדמות אדם. גברים כמוהו תמיד נתפסים כמוכרים ומהימנים הודות להוליווד ולתעשיית הרומנים הרומנטיים, אבל הם אף פעם לא ממש מצליחים לעמוד ברף של עמיתיהם הבדייוניים. במקום זאת, הם מפתים אותך עם המראה החיצוני השובה שלהם ועם הקריירות הנאצלות שלהם, רק בשביל לגנוב את ליבך ולדרוך עליו לפני שהם עוברים לבאה בתור. אולי זה קצת מוגזם מצידוי להניח כאלה הנחות בקשר לאדם שרק הרגע הכרתי. אבל החיים

שלי רצופים בנורות צבעוניות ומלהיבות שנשרפו, בגיבורים בכאילו שאכזבו אותי, והפעם אני לא מתכוונת לקחת שום סיכון.

בעורדנו פוסעים על השביל השזור בין עצי היער, הוא מצביע על נקודות ציון שיעזרו לי למצוא את דרכי בפעם הבאה שאיאלץ לצאת מהבקתה שלי, אבל רוב הזמן הסלידה ההדדית שלנו עוטפת אותנו בדממה שמופרת רק בידי הרעש שמפיק השלג בזמן שהוא נמחץ תחת המגפיים שלנו. כשאנחנו מגיעים לדלת הבקתה שלי, אני מחפשת את המפתח שלי בתנועות גמלוניות, לחוצה מהאפשרות שהוא ימשיך ללכת לפני שאיכנס לבקתה בשלום.

"זה פה איפשהו," אני אומרת, וטופחת על כל הכיסים שלי, מתפללת חרישית שהוא לא ינטוש אותי פה לזאבים. בסופו של דבר אני מוצאת את המפתח ומשחררת בהקלה אוויר שמסתלסל באדי כפור סביב הפנים שלי. אני ממהרת לפתוח את הדלת, ואז מסתובבת, עם ציפייה מסוימת לראות שהוא כבר הסתלק.

אך למרבה הפתעתי, הוא עדיין שם, איתן ויציב במקומו כמו העצים ירוקי העד שסביבנו. "את בסדר?" הוא שואל. ועל אף שלא ארצה להודות בכך, בזכות הידיעה שהוא ישהה בבקתה הסמוכה אני מרגישה שייתכן שאצליח לישון הלילה.

"כן," אני אומרת בקול חרישי. "תודה."

הוא מהנהן בראשו פעם אחת, ואז עושה את דרכו לעבר הבקתה שלו. אני עומדת להיכנס לבקתה שלי, כאשר לפתע אני מבחינה בקופסת קרטון לבנה לצד הדלת שלי שבקושי ניתן להבחין בה על רקע השלג. אני מתכופפת, פותחת אותה ורואה שהיא מלאה בלבנים עטופות בנייר שעליהן מודבק הכיתוב מדליקי אש. החזה שלי מתכווץ מתמהיל מבלבל של הוקרת תודה והפתעה. אין שום פתק ואין שום הסבר, אבל נדמה שזה רק מאשר את השערתו שפורסט השאיר את הקופסה פה מתישהו לאורך היום. אני מרימה את הקופסה, וסורקת את השביל במבטי כדי לקרוא לעברו מילות תודה או תגובה עוקצנית כלשהי. אבל עכשיו הוא כבר רחוק מדי, ככה שאני פשוט עומדת שם בקור העז, מתבוננת בו נעלם לתוך העצים.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן